

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 78.

Slavinnehandel

10 cents.
België 25 Centimes

Vol blijdschap greep het jonge meisje het touw beet, dat de Groote Onbekende uit het zolderluik had laten zakken.

Goedkoope Boeken met zeer fraaie Geschenken

Cadeaux WIE VOOR f 12.50 KOOPT EEN ZILVEREN HORLOGE VOOR DAMES OF HEEREN CADEAU
Cadeaux WIE VOOR f 5.— KOOPT EEN ROTTERD. SCHOUWBURGLOT m. kans op f 75.000, f 50.000 enz.
Cadeaux WIE VOOR f 4.— KOOPT EEN VULPENHOUDER MET 14 KARAATS GOUDEN PEN CADEAU
Cadeaux WIE VOOR f 3.— KOOPT EEN SIGARENAANSTEKER „IMPERATOR” (1ste klasse merk)
Cadeaux WIE VOOR f 2.— KOOPT EEN BESTE ELECTRISCHE ZAKLANTAARN (practisch en nuttig)
Cadeaux WIE VOOR f 1.— KOOPT EEN FRAAIE ETS VAN PROF. DAKE of W. STEELINK CADEAU

FRANCO door geh. Nederland. Voor minder dan f 1.— wordt niet geleverd. De cadeaux kiest en combineert men zelf.

1. BEECHER STOWE. De Negerhut van Oom Tom. Volledige mooie uitgave. Bewerkt door Mensing, met 70 platen van Braakensiek e.a. In fraaien prachtband f 1.10.

2. F. DAHN. Een strijd om Rome. Grote, beroemde, bekende roman, complete editie, 2 flinke deelen. Vroeger f 14.90, thans in twee fraaie prachtbanden f 4.—

3. CLAUDE DUVAL. Grote boeiende ridderroman. De onthoofding van Karel I. Trouw aan het Vorstenhuis, enz. 400 blz., groot formaat, in plaats van f 3.90 slechts 75 cent.

4. HAYENS. Het belegerde en vermoorde Parijs. Uitgebreid, mooi werk over den Fransch-Duitschen oorlog met zeer fraaie platen. In plaats van f 2.50 nu in prachtband f 1.—

5. BURNETT. De Kleine Lord. Geïllustreerde volledige editie, in mooien prachtband f 1.—

6. MÜNCHHAUSEN. Grote uitgave van de wonderbare avonturen van Baron Von Münchhausen, bewerkt door G. Keller, met circa 250 platen van G. Doré. — In mooien prachtband, vroeger f 4.90, nu f 1.35.

7. DICKENS. Kerstvertellingen, volledige geïllustreerde editie, in prachtband f 2.25.

8. J. STINDE. De familie Buchholz in Italië, bewerkt door Keller, in prachtband f 1.—

9. J. STINDE. Fietje's verlovings. Vroolijke roman voor jongere en oudere dames. Bewerkt door Keller, in prachtband f 1.—

10. MARLITT. Het Uilenhuis. Boeiende roman volledige geïllustr. editie, in fraaien pr.b. f 1.—

11. MARLITT. Het Heideprinsesje. Volledige editie, bewerkt door Keller, Geïllustreerd in fraaien prachtband f 1.—

12. JOZEF ISRAËLS. Twee grote staalgravures: „Huiselijk leed” en „Na den storm”, ter grootte van 100 bij 80 cm., op zwaar plaatpapier, goed geëmballeerd in koper. Vroeger f 30.— nu tijdelijk f 3.65.

13. MAUVE. Twee artistieke gravures naar de beroemde schilderijen „Schapen op de Heide” en „Ploegen”. Formaat 58 bij 79 cm., te zamen voor f 1.85.

14. F. REUTER. Herinneringen uit mijne gevangenissen. Geïllustreerde roman in prachtband voor f 1.25.

15. Dr. KARL MAY. De engel der bannelingen, avonturen in Siberië. Groot boeiend, spannend jongensboek, ca. 600 bladz. met vele illustraties. Flink boek. 95 ct.

16. MARLITT. Goud Elsje, volledige editie, bewerkt door Keller. Geïll. in prachtband f 1.—

17. THACKERAY. De kermis der ijdelheid. Het beroemde boek, flinke druk, 2 deelen in prachtband. Vroeger f 7.90 nu f 1.75.

18. FARRAR. Een Schooljongen of van kwaad tot erger. Volledige geïllustreerde uitgave, in prachtband, nu f 1.—

19. WALTER SCOTT. Ivanhoe. Volledige vertaling van Ger. Keller. Mooie uitgave van den beroemdsten ridderroman die ooit geschreven is. Met 15 prachtige platen op kunstdrukpapier, 468 blz. In artistieken prachtband f 1.80.

20. GEZELSCHAPSSPELEN. Pandlossingen, raadsels, charaden, enz. Een gezellige, flinke handleiding voor ontspanning. 20 cent.

21. HET BOEK DER LIEFDE of de kunst om bemind te worden. De leer der sympathie en der liefde. 20 cent.

22. BLANKE SLAVINNEN. De hande in meisjes. Mededeelingen en waarnemingen, samengesteld door eene commissie van onderzoek. Hoogst interessant boek. 25 cent.

23. ZOLA. Nana, de beroemde operettezangers. Realistische roman in twee deelen. In prachtband f 1.25.

24. ZOLA. In het paradijs der dames. Volledige uitgave, in prachtband f 1.25.

25. ZOLA. Levensvreugde. Realistische roman, in prachtband f 1.—

26. ZOLA. De misstap van den abt Mouret. Spannende roman, in stempelband, nu f 1.25.

27. ZOLA. Hartstocht en geld. Boeiende en spannende roman, in prachtband f 1.20.

28. ZOLA. Germinal. Spannende realistische roman uit de mijnen, in prachtband, vroeger f 3.10, nu slechts f 1.25.

29. ZOLA's werken. De volled. serie Rougon-Macquart. 28 deelen in 20 prachtbanden f 18.50.

30. ZOLA. 5 Boeiende, hartst. real. novellen. Nantas de Sterke, De oesters van mijnheer Chabre, De overstroming en De lange Michu. Voor een Nacht van liefde. 4 deelen, 35 cent.

31. ZOLA. De Kroeg. Volledige vertaling, in prachtband f 1.25.

„ZEER MOOIE CADEAUX” zette men op den te zenden postwissel, benevens de verlangde Nrs. en Cadeaux. — Franco zending door geheel Nederland. — Bij GEBR. E. & M. COHEN te AMSTERDAM, 326 Heerengracht.

Indisch Leger

INLICHTINGEN voor dienstneming zijn kosteloos te verkrijgen bij de Koloniale Reserve en bij de Rijksagenten.

HANDGELD f 225.— voor vrijwilligers en
f 200.— voor miliciens.

PENSIOENEN IN DE WEEK f 5—f 13
Voor onderluitenanten f 24.—

Militieplichtigen, die gedurende 3 jaren in Indië hebben gediend, worden bij eene oproeping onder de wapenen voor herhalingsoefeningen van de lichte en het korps, waartoe zij behooren, buiten die oproeping gelaten.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN „ROMAN-BOEKHANDEL VOORHEEN A. EICHLER”, SINGEL 236, — AMSTERDAM

SLAVINNENHANDEL

EERSTE HOOFDSTUK.

Een nachtelijk avontuur.

„Helpt! — Helpt! — — Helpt! — — —”

Deze angstkreten schenen te komen uit de borst van een vrouw, die in doodsangst verkeerde.

Zij kwamen uit een klein huisje van twee verdiepingen, dat aan den buitenkant van een der Londensche voorsteden, in de William street, stond.

De vensters in het gesloten huisje waren, behalve een op de eerste verdieping, waarvoor een donkerrood gordijn hing, niet verlicht.

Een mat schijnsel verried, dat achter de vensters in dit vertrek een licht brandde.

Op de angstkreten was een diepe stilte gevolgd.

Men hoorde geen geluid en er was niemand in de nabijheid, die den hulpkreet kon gehoord hebben.

Er heerschte diepe rust over de millioenenstad.

De ondoordringbare Londensche mist had haar dichten sluier uitgespreid en bedekte de slapende reuzenstad van Engeland met een Egyptische duisternis.

Alsof zij uit den grond waren opgestegen, zag men plotseling voor het huis twee in mantel gehulde gestalten.

„Halt!” fluisterde een jeugdige manlijke stem en vatte den naast hem staanden persoon bij den arm.

„Stil! Edward! Heb je niets gehoord?”

„Wat is er Charly?” vroeg de ander.

„Komaan, laat ons zorgen, dat wij te huis komen.

Het is hier buiten alles behalve aangenaam en deze vreeselijke mist veroorzaakt, dat men geen hand voor oogen zien kan en bij iederen stap zijn beenen kan breken!”

Hij maakte een ongeduldige beweging en trachtte zijn begeleider met zich mede te trekken.

Toen hem dit niet gelukte, zei hij tamelijk luid tot hem:

„Kerel, Charly! wat mankeert je! Wat is er dan eigenlijk, waarom je hier staan blijft en niet verder wilt?

Laten wij ons liever haasten om hier vandaan te komen.

Ik ben doodmoe en de wijn begint bij mij te werken. Laat ons dus gaan!”

Charly had weinig acht geslagen op de woorden van zijn vriend.

Hij luisterde met gespannen aandacht.

Hij meende zeer duidelijk hulpkreten gehoord te hebben en wachtte nu met groote aandacht, of die kreten zich herhaalden.

Ofschoon ook hij een stevig glas wijn had gedronken, was hij toch minder onder den invloed daarvan dan lord Lister, alias John Raffles, de Groote Onbekende, die heden in den kring van een kleine schaar van goede vrienden en bekenden zijn verjaardag had

gevierd en bij deze heugelijke gebeurtenis tegen zijn gewoonte buitengewoon veel gedronken had.

Nadat de maaltijd geëindigd was en alle gasten afscheid van hem hadden genomen, besloten de beide vrienden nog een kleine nachtelijke wandeling te maken, om hun hoofden, die door den wijn verhit waren, eenigszins af te koelen.

Daarom besloten zij geen rijtuig te nemen en hadden er de voorkeur aan gegeven, om te voet te gaan, ten einde zodoende, al werd het ook wat later, hun doel te bereiken.

Maar terwijl zij dit voornemen hadden opgevat, schenen zij door den ondoordringbaren mist verdwaald te zijn; want zij bevonden zich plotseling, zonder dat een van hen beiden wist hoe het gekomen was, op een geheel vreemden weg, dien zij vroeger nog nooit betreden hadden.

Zij stapten door de nachtelijke duisternis voort, toen Charly voor het grijze huis bleef staan en luisterde.

Toen hij, geheel medegesleept door zijn gedachten-gang, de woorden van John Raffles onbeantwoord liet, riep deze met luider stemme:

„Zoo iets is mij nog nooit overkomen! Zeg eens, wil je misschien hier op straat overnachten?

Als je niet dadelijk meegaat, dan laat ik je hier alleen staan!”

Charly, die aan de deur van het huis was gaan staan, keek Raffles aan en begon plotseling luidkeels te lachen.

„Ik geloof, Edward, dat wij dronken zijn! Wij zijn inderdaad dronken! Dat vind ik aardig, omdat ons dit nog nooit overkomen is.”

Bij deze woorden ging hij naar lord Lister en legde zijn beide handen op diens schouders.

„Dronken!” herhaalde Raffles en lachend voegde hij er bij:

„Waar zijn wij eigenlijk, mijn jongen? Ik begrijp er niets van!

„Straat, hoe wonderlijk ziet ge er uit!” zong hij.

Daarna bleven beiden eenige minuten bewegeloos staan.

„Kom mede!” zei Charly eindelijk, wien een koude rilling over het lichaam ging.

„Kom, Edward! Wij hadden toch liever een rijtuig moeten nemen. Wij komen in slaap wanneer wij hier nog langer blijven staan.”

Raffles tilde zijn mantel op om te zien hoe laaf het was; daarna zette hij den kraag omhoog en vatte Charly bij den arm.

„Het is half drie, Charly. Half drie!”

Op dit oogenblik werd boven de hoofden der beide mannen, die juist verder wilden gaan, een venster geopend.

Een bleek, jeugdig meisjeshoofd boog voorover en met een doordringende stem en bevende lippen hoorde men het geroep:

„Helpt! — Helpt! — He...!”

Een derde kreet werd door eenig geweld tegengehouden en met een hevigen slag werd het venster weer gesloten.

Bij het eerste geluid bleven Raffles en Charly verschrikt om zich heen kijken.

Zij beefden aan al hun leden en zij moesten een oogenblik tegen den muur van het huis leunen.

Maar in het volgende oogenblik waren zij reeds weer tot bezinning gekomen.

Met een paar stappen was Charly de deur van het huis genaderd; met de revolver in zijn rechterhand keek hij naar alle kanten.

John Raffles had zijn voorbeeld gevolgd en trachtte door den dikken mist heen te zien.

Het venster was intusschen gesloten en het licht achter de roode gordijnen verdwenen.

„Hier!” fluisterde Charly en wees naar het venster.

„Wat was dat?”

Raffles haalde de schouders op en keek met gespannen aandacht naar het huis, dat nu als uitgestorven leek.

Niets verroerde zich.

De beide vrienden luisterden nog eenige oogenblikken, zonder zich te bewegen.

Daarna gingen zij langzaam naar de deur.

„Nummer zes”, zei lord Lister en keek naar de ijzeren deur.

Hij probeerde die te openen, maar dat scheen onmogelijk.

Daarop hield hij zijn oor luisterend voor het sleutelgat.

Hij bleef eenige oogenblikken luisteren.

Toen tastte hij in zijn zak, haalde een looper voor den dag en probeerde daarmee de deur te openen.

Maar dat gelukte hem niet en na eenige vergeefsche pogingen stak hij den sleutel weer in zijn zak.

Daarna pakte hij Charly bij de hand en ging eenige malen met hem langs het huis.

„Laat ons eenig geluid maken, opdat zij ons hooren”, zeide Raffles tot zijn secretaris.

Daarna sprak hij zijn vriend moed in, liet diens hand los en bleef stilletjes luisteren.

Aan den overkant der straat ging hij in een duister

hoekje van een huis staan, trapte met zijn voeten op den grond om het geluid van voetstappen te doen vermoeden.

Welk doel hij daarmee had, werd onmiddellijk duidelijk.

In het huis no. 6 werd zachtjes het gordijn, dat voor een venster hing, een weinig weggeschoven en het gezicht van een man met een zwarten baard werd door het schijnsel der lantaarn, die voor het venster stond, zichtbaar.

Het was duidelijk, dat de man moeite deed om ge- waar te worden wat de oorzaak was van het geluid.

Maar daar Charly het voorbeeld van Raffles ge- volgde had, door zich verborgen op te stellen, kon de luisteraar noch hem noch Raffles zien.

De man met den zwarten baard waagde zich nu iets verder naar voren.

Hij kwam voor het venster, drukte zijn voorhoofd tegen de ruiten en keek langs de nauwe straat, zonder iets te kunnen bemerken.

Eindelijk opende hij heel voorzichtig het venster en keek naar buiten.

De zwarte ringbaard gaf aan het lange gezicht een afschrikwekkende uitdrukking.

Raffles kon de gelaatstreken niet herkennen.

Naar zijn opvatting moest de man in de kracht van zijn leven zijn.

De luisteraar deed nog steeds moeite om de ver- borgen rustverstoorders te ontdekken.

Hij kon hen niet zien, maar naar het geluid van hun voetstappen te oordeelen, moesten zij in de onmid- dellijke nabijheid zijn.

Eindelijk staakte hij het zoeken, sloot het venster en nadat hij nog een poosje daarvoor was blijven staan, liet hij het gordijn zakken en verdween.

Vorzichtig en langs een omweg, kwam Raffles spoedig weer bij zijn jongen vriend.

Zonder een woord te spreken, vatte hij Charly bij den arm en ging met hem heen.

Nadat zij het einde der straat bereikt hadden, gaf Raffles den chauffeur van een gereedstaande auto

een wenk, gaf hem den naam op van zijn hotel, en stapte met zijn begeleider in het rijtuig.

Binnen een half uur had hij het doel van zijn rit bereikt.

Charly betaalde en beiden gingen stilzwijgend naar hun vertrekken.

Toen zij daar aangekomen waren, ontdeden zij zich van hun natte mantels en lieten zich door den bediende een kop koffie brengen.

Gretig dronken zij de koppen leeg.

Raffles stak een sigaret op, ging in zijn leuning- stoel zitten, dacht eenige oogenblikken na en zei toen:

„Waarde vriend Charly! Hetgeen wij gezien en ge- hoord hebben, verontrust mij, ik heb er over nage- dacht. Heb je den naam der straat genoteerd?”

„Ja, Edward!” antwoordde Charly.

„Williamstreet, no. 6!

Maar waarom moest ik dat doen?”

„Omdat ik er alles van weten wil, ik moet alleen nog bedenken, welken weg ik moet inslaan.

Enfin, wij zullen wel zien, wat ons te doen staat.”

„Welke vermoedens heb jij, Charly?”

„Ik —?” vroeg Charly.

„Ik heb geen vermoedens! Ik ken deze buurt te weinig om mij eenig idee te kunnen vormen omtrent de bewoners.

Het zal waarschijnlijk niets anders zijn dan de een of andere liefdesgeschiedenis, die achter de roode gordijnen wordt afgespeeld!”

„Misschien heb je gelijk, Charly!” antwoordde de Groote Onbekende, „maar ik vermoed, dat daar meer achter zit, wanneer wij uitgeslapen zijn, zullen wij er verder over spreken.

Op dit oogenblik ben ik te vermoeid, om mij verder met deze zaak bezig te houden.

Goeden nacht!”

Hij reikte Charly de hand en ging naar zijn slaap- kamer.

Charly volgde zijn voorbeeld en spoedig hoorde men aan de geregelde ademhaling, dat de beide vrienden sliepen.

TWEEDE HOOFDSTUK.

In het hol van den misdadiger.

De morgenschemering brak aan en begon haar licht te verspreiden.

In het huis no. 6 in William street bleef het doodstil.

Er werd geen geluid vernomen.

De vensters, die op de straat uitkwamen, bleven dicht.

Alleen het roode gordijn voor een der vensters sprong in het oog, alsof het juist de blikken der weinige voorbijgangers op zich wilde vestigen.

Maar niemand lette er op. Niemand keek naar het grijze huis.

De meesten hielden het voor onbewoënd en dachten, dat de eigenaar op reis was.

Niemand vermoedde, dat het huis nog een tweeden ingang had in een parallelstraat.

Want tusschen deze en Williamstreet, die tamelijk ver van elkaar verwijderd waren, lag een groote tuin, die bij perceel no. 6 behoorde.

Men beweerde, dat de eigenaar een oude, zeer rijke vrijgezel was, die bijna altijd reisde en die den tuin en het huis niet verkoopen wilde uit piëteit jegens zijn ouders, die hier meer dan dertig jaar gewoond hadden.

Maar de eigenaar had daarvoor nog een andere, veel gewichtiger reden.

Door een tusschenpersoon had hij het huis in Marketstreet 24, dat aan zijn tuin grensde, aangekocht en daardoor was het voor hem een kleine moeite, om van de eene straat naar de andere te komen, zonder door iemand gezien te worden.

Het was voor hem dus alleen noodig, dat hij, als het duister begon te worden, zijn huis in William Street no. 6 verliet, door den grooten, met oude boomen beplanten tuin ging, totdat hij aan de poort kwam in den muur, die zijn huis in Marketstreet 24 van den tuin scheidde.

Wanneer hij dit huis dan nog doorliep en op de straat kwam, dan bevond hij zich in een levendig handelskwartier en kon zonder herkend te worden, verder gaan.

Het was dus een bezitting, die de oude opzettelijk zoo had laten inrichten en waarvan niemand eenig vermoeden had, zelfs niet de sluwe heeren van Scotland Yard.

Het was dag geworden en het bedrijvige leven van Londen ontwaakte langzamerhand.

Zelfs in het stille vertrek met het roode gordijn kon men een zwak geluid vernemen van de drukte op straat.

In het kleine vertrek, waarin slechts een bed, een waschtafel, een kleerkast en twee stoelen stonden, drong langzamerhand eenig licht door, waardoor men de voorwerpen kon herkennen.

Op het bed lag, met het gelaat in de kussens gedrukt, bewegeloos een vrouwelijke gestalte.

Haar prachtig haar lag uitgespreid op de deken; een zachte kinderhand hield de dekens vast, die tot aan den hals waren opgetrokken.

Nu en dan verried eenige beweging, dat er leven in haar was.

Haar ademhaling was onhoorbaar; slechts nu en dan drukte zij haar kleine hand krampachtig toe en dan greep zij zoekend om zich heen.

Voor en na bewoog zij rillend haar hoofd en hoorde men een diepen zucht uit de borst der slapende.

Maar sliep zij en was het een bange droom, die haar kwelde?

Van den kant der straat hoorde men vlugge, elastische mannenschreden.

De vrouwelijke gestalte luisterde met inspanning naar het steeds meer verdwijnend geluid.

Daarna streek zij langzaam en alsof zij zich wilde bezinnen, haar mooie haardos uit het gelaat.

Nu vertoonde zich het gelaat van een madonna, een schitterende schoonheid.

Boven den kleinen mond stond het kleine Grieksche neusje en daarboven welfden zich licht blonde wenkbrauwen.

De sneeuw witte huid liet hier en daar het blauwe net der aderen doorschemeren en twee prachtige don-

kere oogen gaven aan het gelaat een zeldzame bekoorlijkheid.

Nu echter kon men in de trekken van het meisje — zij was nauwelijks zeventien jaar oud — een groote angst en verdriet ontdekken.

Haar mondhoeken beefden en de groote, zwarte oogen, die vol tranen stonden, keken van het eene voorwerp naar het andere, alsof zij hulp zochten.

Eindelijk welder er een diepe zucht uit haar borst en steunend legde zij haar hoofd weer op het kussen neer.

Haar gansche lichaam scheen te beven, totdat zij eindelijk in tranen uitbarstte, die langzaam als paarlen op haar kleine handen dropen.

Plotseling werd er aan de deur van haar kamer geklopt en een krieschende vrouwenstem gelastte haar, om de deur te openen.

Het meisje schrikte hevig en moest een oogenblik wachten, voordat zij in staat was, op te staan.

Zij begon zich te kleeden, waschte zich en maakte het haar op.

De vrouw, die aan de deur geweest was, scheen intusschen weer vertrokken te zijn, want men hoorde haar scheldwoorden aan het andere einde der gang.

Maar spoedig keerde zij terug en herhaalde thans met een nieuwen vloed van scheldwoorden, haast verzoek om de deur te openen.

Het meisje ging naar de deur en ontsloot die.

Het scheen, dat de oude vrouw, die nog buiten stond, geheel veranderd was.

„Goeden morgen, mijn schat! Hoe heb je geslapen? Kom eens hier! Hier, bij het venster! Laat ik je eens goed bekijken”.

Bij deze woorden was zij vlug binnengekomen en sloot de deur achter zich.

Daarna trok zij het meisje naar het venster, schoof het roode gordijn ter zijde, zoodat het volle morgenlicht in het vertrek viel en bekeek opmerkzaam en met welbehagen haar beschermeling.

„Bega nu geen dwaasheden”, dreigde zij schertsend.

„Je bent een dom, lief, klein schaapje!

Zoo'n angst te hebben! Waarvoor en waarom?

Wij willen je zeker geen kwaad doen, kindje. Zeker niet! Daarvoor ben je te mooi. Wij willen inderdaad alleen het goede.

Versta je mij niet? Zie je dat niet in?

Kijk mij toch niet zoo verlegen aan.

Wacht eens, het roode schijnsel, dat op je valt, staat je zeer goed.

Als lord Having dat eens zien kon!

Wat denk je wel? Hij zou een pond extra geven.

Bega zulke dwaasheden nu niet weer”, zei het oude wijf, nadat zij het meisje eenige oogenblikken had aangekeken.

„Dat past heelemaal niet voor meisjes van jouw soort.

Waag het niet nog eenmaal, om zulke tooneelen te herhalen.

Dan zul je mij leeren kennen!”

Met haar magere armen liep zij voor het bevende meisje heen en weer en maakte eenige sprekende bewegingen.

En toen het meisje nog altijd zweeg en niets wist te antwoorden, ging de oude op zachten toon voort:

„Over dien eersten keer wil ik nog zwijgen. Het komt wel meer voor, dat men het geluk van zich stoot. Het is reeds velen, die hier geweest zijn, zoo gegaan.

Zij zien echter spoedig hun dwaling in en trachten dan het verzuimde weer goed te maken. Hi! hi! hi!

Jij zult precies zoo doen, mijn lief duifje, niet waar?” sprak zij op vleienden toon.

„Belooft mij dat, mijn kind en de heele wereld is voor jou!”

„Ga weg, ellendig wijf!” gaf het meisje ten antwoord.

„Waag het niet nader bij mij te komen of je schandelijke woorden te herhalen.

Ik bezweer je, dat ik mijn eer tot den laatsten ademtocht zal weten te verdedigen.

Ga weg!” riep zij opgewonden uit en wees naar de deur.

„Ik wil je niet meer zien; alleen dan, als je mij eindelijk mijn kleeren en reisbenodigdheden brengt, die je mij wederrechtelijk hebt afgenomen, zal ik je te woord staan!

„Hoor je, ik wil onmiddellijk dit roovershol verlaten!”

Woedend stampte het meisje met de voeten op den grond, in haar toorn leek zij betooverend.

Dat scheen de oude ook op te merken, want zij bleef bewegeloos staan en keek het beeldschoone meisje aan, wier oogen vlammen schoten.

„Mooi! — héél mooi! — betooverend!” zei de oude vrouw na eenige oogenblikken, terwijl het ongelukkige meisje met moeite haar tranen bedwong.

„Ha! ha! — kostelijk! onbetaalbaar!” riep de oude en schudde haar leelijk hoofd heen en weer.

„Wat zal de lord wel zeggen, als ik hem dat vertel! En mr. Shayne?

Ik zie, dat hij een goede vangst heeft gedaan en met kennersoogen het goede duifje heeft gevangen.

Waarlijk, mijn zoet, lief engeltje! Wij hebben jou nog gemist! Nu zal ons huis iederen dag vol zijn!"

Daarbij wreef zij vergenoegd de handen en trippelde op en neer door het vertrek.

Met gebalde vuisten ging het meisje naar de oude vrouw toe.

Uit haar woorden bleek, dat zij thans een kloek besluit had genomen; zij vroeg:

„Wilt ge nu aan mijn verlangen voldoen? Ik wil mijn kleeren en reisbenoodigdheden, die ik meebracht, terughebben, opdat ik mij fatsoenlijk kan kleeden. Bovendien wil ik dit huis dadelijk verlaten.”

„Neen, neen!” lachte de oude, terwijl zij bleef staan en haar hand ophief; „zoo ver zijn wij nog lang niet!

Ik kan je niet laten vertrekken. Het huis is goed gesloten, en alleen mr. Shayne, die je hier heeft gebracht, is in staat het te ontsluiten.

Maar dat zal hij zeker niet doen. Reken daarop, mijn duifje. Want zulk een schat krijgt hij niet gemakkelijk weer!

Ik ben nu reeds veertien jaar bij hem, maar in al dien tijd heb ik zulk een schoonheid als jij bent, nog niet gezien.

Stel je dus maar gerust, je komt in geen geval weg, of — —”

„Ik kom weg! ja, ik kom weg!” schreeuwde het meisje woedend.

„Zoo niet levend, dan als — een lijk”, sprak zij somber.

„En nu” — zij wees naar de deur — „nu er uit! Er uit, zeg ik je, en voor den laatsten keer zeg ik het je, ellendig wijf!”

Zij was met eenige schreden naar de waschtafel gegaan en nam de gevulde kan in haar handen.

Maar zij kwam niet zoo ver, haar bedreiging ten uitvoer te brengen.

Met gekromden rug was de oude naar de deur geslopen, had den sleutel in handen genomen, dien in het sleutelgat gestoken, en was daarna bliksemsnel uit de deur gegaan, die zij oogenblikkelijk achter zich sloot.

Toen het jonge meisje bij de deur was gekomen, beproefde zij die te vergeefs te openen.

Zij was opgesloten en aan de willekeur van haar vervolgers overgelaten.

Zij zat gevangen; zij stond een oogenblik als verlamd.

Zij onderzocht de deur, en bemerkte, dat deze uit zwaar eikenhout vervaardigd was.

Er was geen grendel aan.

Zij begon te overleggen.

Wat kon zij nu doen?

Eindelijk had zij een besluit genomen.

Een zegevierend lachje kwam op haar gelaat, toen zij met het plan begon, dat zij bedacht had.

Zij ging naar de kleerkast en opende die.

Deze bevatte slechts lichte nacht- en ochtendgewaden en eenige onderkleeren.

Thans vertoonde zich op haar gelaat een weemoedige trek.

Dit zou dus voortaan haar geheele garderobe zijn!

Maar met groote wilskracht schudde zij deze treurige gedachte van zich af.

Zij nam de kleeren uit de kast en probeerde deze te verplaatsen. Dit ging beter dan zij had gedacht.

Met inspanning van al haar krachten gelukte het haar, de kast te verzetten.

Zij herhaalde dit zoo lang, totdat het meubelstuk een schrede van den muur verwijderd stond.

Reeds bij het eerste verplaatsen hoorde zij achter de kast een geluid en toen zij de kast ook aan den anderen kant verplaatste, viel er een voorwerp op den grond.

Zij lette daarop echter niet verder, totdat de kast stond; zij zag toen op de plaats waar zij gestaan had, een pakje liggen.

Het was een lang, smal voorwerp, in papier gewikkeld; het pakje was dicht gebonden met een stuk van een dameskouseband.

Zonder daarop verder acht te slaan, legde zij haar vondst op de waschtafel, om zich weer met de kast bezig te houden en zij rustte niet eerder, totdat deze met de achterzijde dicht bij de deur stond.

Zij wierp er de kleedingstukken weer in, sloot de kast dicht en ging, nadat zij het venster geopend had, op den rand van haar bed zitten.

Zij bleef daar eenige minuten vertoeven.

Toen zij toevallig naar beneden keek, bemerkte zij aan den overkant der zeer smalle straat een jongen, eleganten man, die haar groette, toen hij haar zag.

Verschrikt trok zij haar hoofd terug en een blos verscheen op haar gelaat.

Na verloop van eenige minuten ging zij weer naar het venster en keek op straat.

Maar er was niemand te zien. Het jonge mensch was zeker verder gegaan.

Maar daarin vergiste zij zich.

Hij bleef alleen onzichtbaar voor het jonge meisje, omdat hij naar den overkant gegaan was, waar perceel no. 6 stond.

Hij stond nu voor de gesloten huisdeur met een anderen heer, die wat minder elegant gekleed was dan hij.

Deze was echter ouder dan zijn jeugdige metgezel.

Groot en slank van gestalte zag men dadelijk aan hem, dat hij een geofende turner was. Al zijn bewegingen waren elegant en elastisch.

Zijn ernstig, baardeloos gelaat getuigde van grooten geest en zijn blauwe, fonkelende oogen keken naar de omgeving.

Deze persoon tastte in zijn zak, haalde er een instrument uit, dat den vorm van een sleutel had en beproefde, door zijn begeleider verscholen, die voor hem ging staan, de deur open te maken.

Doch ook deze maal was het vergeefsche moeite.

Het slot ging wel eenige malen over en het instrument, dat de man in de hand had, draaide eenige keeren om, maar zoodra de vreemdeling probeerde om

de deur te openen, bleek het vergeefsche moeite.

Het hielp ook niet, toen de jongere hem daarbij wilde helpen.

„Laat het nu maar, Harry!” sprak de oudste der beide mannen eindelijk en hij staakte zijn arbeid.

„Het is doelloos. De deur is aan den binnenkant van sterke grendels voorzien. De looze vos, die hier woont, heeft met alles rekening gehouden.”

„Denkt u,” zei de aangesprokene, „dat hij thuis of in Londen is?”

„Zonder twijfel!” antwoordde Sherlock Holmes, de beroemde wereld-detective; want niemand anders dan hij en zijn getrouwe leerling Harry Taxon waren het, die zich in het huis van den langgezochten handelaar in blanke slavinnen, mr. Robert Shayne, met geweld toegang wilden verschaffen.

„Zonder twijfel”, herhaalde Sherlock Holmes.

„Kom, Harry! Onze pogingen zijn hier mislukt. Wij moeten het op een andere plaats probeeren, misschien hebben wij daar meer succes.”

Hierna vertrokken de beide mannen.

DERDE HOOFDSTUK.

Redders aan het werk.

Intusschen hadden John Raffles en Charly ook niet stilgezeten.

Zij hadden slechts een paar uur geslapen en daarna een bad genomen.

Toen zij zich gekleed hadden en aan de koffietafel zaten, reikte lord Lister zijn secretaris de hand en zei:

„Zoo, mijn jongen! Nu hebben wij weer een jaar uitgerust.

Maar de eerste daad na de buitengewone inspanningen, zal nu ook een goede zijn. Ik vermoed, dat wij op het punt staan een uitstekend werk te verrichten, want ik koester verschillende gedachten.”

„Hoe denk je over de zaak, Edward? En wat weet je?”

„Weten! — weten, beste Charly, dat is een groot woord. Ik weet zoo goed als niets. Ik heb je immers gezegd, dat ik vermoedens koester.

„Kom, drink eens,” ging hij voort, toen hij Charly aankeek. „Laten wij ons haasten nog te redden, wat er te redden is.”

Binnen een goed half uur waren de beide vrienden in de nabijheid van het huis gekomen.

Zij gingen er nog eens voorbij, overtuigden zich, dat de deur nog steeds gesloten was, gingen daarna de straat op en keerden langs den anderen kant terug.

Reeds op eenigen afstand van het huis zei Charly tot zijn begeleider:

„Kijk eens, Edward! Het venster is open”.

„Dat zie ik ook!” gaf lord Lister ten antwoord.

„Dat treffen wij zoo goed mogelijk. Ik hoop, dat het geen moeilijk werk voor ons zal zijn.”

Hij wendde zijn schreden nu naar het huis no. 6.

Daarop was maar één verdieping en het was een bouwvallig perceel.

Langzaam beklommen zij de trappen, waarop zij niemand ontmoetten.

Het viel hun gemakkelijk om de deur, die naar de dakkamer voerde, te openen.

Zij zochten de kamer, waarin het breedste venster

was, sleepten een oude ladder aan, die in een hoek stond en zetten die tegen het venster.

Toen zij zich er van overtuigd hadden, dat de ladder betrouwbaar was, klom Raffles het eerst naar boven en keek om zich heen.

Hij had weldra de juiste plaats gevonden. Want precies tegenover hem bevond zich het geopende venster, zoodat hij het vertrek reeds met het bloote oog kon doorzien.

Maar lord Lister was op alles voorbereid.

Hij nam een verrekijker uit zijn zak, met behulp waarvan hij het inwendige van het geheime vertrek zorgvuldig onderzocht.

En toen ontdekte hij, dat het vertrek zonder deur en de bewoonster daarvan een gevangene was.

Hij klom weer van de ladder af, deelde Charly alles mede en zei tot hem:

„Ga jij nu eens naar boven en kijk eens goed rond, of ik mij misschien heb vergist.”

Charly voldeed onmiddellijk hieraan, terwijl lord Lister hem de inrichting van het vertrek beschreef.

„Het bed staat dus aan de linkerkant van het venster. Zie je het?”

„Jawel, Edward, het vertrek is zóó smal, dat men gemakkelijk alles kan overzien”.

„Goed! Vertel maar verder!”

„Achter het bed schijnt een leege ruimte te zijn, of er moet een reismand staan”.

„Je zult wel gelijk hebben!”

„In allen gevalle staat het vast, dat er geen deur in den muur is.”

„Ook dat is juist! Nu nog de zijmuur, kijk vooral nauwkeurig toe, Charly!”

„Daar staat alleen een groote kleerkast en rechts daarvan een kachel. Ik zie het zeer duidelijk!”

„Goed! Nu nog de muur aan de overzijde van het bed.”

„Bij het venster staat een stoel, daarnaast een waschtafel en dan — weer een stoel.

Charly nam verwonderd den kijker van zijn oogen en keek John Raffles aan.

„Het komt uit”, bevestigde de Groote Onbekende. „Het komt precies uit. Maar waar zou toch de deur zijn, Charly?”

„De deur — Edward? — de — — deur —?”

„De zaak schijnt niet pluis te zijn, niet zoo ze zijn moest! Geef hier, ik wil mij nog eens overtuigen!”

Lord Lister keek wederom eenige minuten naar binnen zonder zich te bewegen.

Plotseling riep hij: „O zoo!”

Charly keek hem aan, klom ook op de ladder en hield zich achter John Raffles aan het dakvenster vast.

Maar hij kon in het vertrek niets bijzonders ontdekken, dan dat er geen deur was.

Maar halt! Wat was dat?

Een slanke, voorname vrouwengestalte, met een weelderigen haardos, stond luisterend, met voorovergebogen lichaam bij de deur der kast.

Juist ging zij weer naar het venster, zonder de beide bespieders opgemerkt te hebben.

Haar gelaat was door prachtig goudblond haar omlijst.

Zij ging op een stoel bij het venster zitten, nam een langwerpige, smal pakket van de waschtabel, en begon het open te maken.

Met gespannen aandacht volgden de beide vrienden al haar bewegingen.

Nu maakte het meisje het papier los.

Plotseling hield zij haar handen voor het gelaat.

Toen zij die weer verwijderde, zag Raffles door den kijker, dat haar gelaat vuurrood geworden was.

Nu stond zij op en rekte haar slanke leden uit.

Zij nam uit het papier een lang, smal voorwerp; Raffles zag dadelijk, dat het een dolk was.

Zij bekeek het wapen met aandacht en trok het uit de scheede, zoodat het blanke staal zichtbaar werd; daarna legde zij den dolk op de waschtabel.

Maar zij nam het wapen dadelijk weer op en hield het dreigend in de richting der kast, alsof zij een onzichtbaren vijand wilde doorsteken; legde den dolk weer op de waschtabel en keek bewegenloos voor zich.

Raffles en Charly hadden alles nauwkeurig gezien.

Zij gingen nu weer van de ladder af en terwijl Raffles eenige keeren heen en weer liep, keek Charly hem met spanning aan.

De Groote Onbekende bleef voor Charly staan en sprak:

„Het raadsel is opgelost! Het meisje, dat wij zoo

even bespied hebben, wordt in het vertrek, waarin zij zich bevindt, wederrechtelijk gevangen gehouden.

Ik houd mij daarvan overtuigd, omdat zij met den dolk haar beulen bedreigde.

Verder is uit de omstandigheid, dat zij de kleerkast voor de deur getrokken heeft, af te leiden, dat zij voor een overrompeling veilig wilde zijn — ik herinner je aan de nachtelijke hulpkretten, die wij gehoord hebben en die zeker door haar geslaakt werden.”

Charly wilde iets zeggen, doch John Raffles ging voort:

„Want het staat zoo vast als een muur, dat er in dit vertrek een deur is.

Zij moet zich tegenover het venster bevinden, daar, waar de kast nu staat, maar links van de kachel.”

„En de kast?” vroeg Charly.

„De kast stond van nacht nog achter het bed, links aan den muur, daar, waar wij vermoed hebben, dat een reisman stond.”

„Maar hoe weet je dat, Edward?”

„Dat is zeer eenvoudig!” zei de Groote Onbekende lachend.

„Ik heb vergeefsche moeite gedaan om aan den kant, waar de kachel staat, een gat te ontdekken, waar de kachelpijp in past. En zoo'n opening moest er toch zijn om den rook te kunnen doorlaten.

En zoo kom ik tot mijn vermoeden, dat de kleerkast voor de deur geschoven is en dat daardoor tegelijkertijd de opening voor de kachelpijp aan onze oogen verborgen was!”

„Je berekeningen zijn secuur en ik geloof, dat zij zeer juist zijn. Maar wat staat ons nu te doen?”

„Wat wij nu doen moeten, mijn jongen? Nu beginnen onze werkzaamheden en wij moeten de zaak zeer vlug aanpakken, als onze hulp niet te laat zal komen.

Het meisje zal wel geen oogenblik aarzelen, zich met den gevonden dolk te doodden, als haar vervolgers het vertrek mochten binnendringen.

Luister dus aandachtig naar mij, Charly en doe, wat ik je zeg.

Gij moet hier zooveel mogelijk verborgen bij het venster blijven, en het vertrek nauwkeurig in het oog houden, vooral de bewoonster en alles, wat er mocht gebeuren.

„Ik zal op het dak van het huis no. 6 klimmen.

Ik zal daarvoor wel eerst een kleinen omweg moeten maken, doch dat doet niets ter zake.

Zoodra ik op het dak ben, moet je mij een teeken geven, opdat ik weet, hoever ik moet gaan en opdat

ik boven het venster van onze beschermeling kan blijven staan.

Zoodra je deze plaats bereikt hebt, is jouw werk afgelopen. Je hebt dan verder niets te doen dan alles nauwkeurig te bespieden en moogt slechts in het uiterste geval je post verlaten."

„Zeer goed, Edward! Ik heb je begrepen!"

„Nog iets, Charly. Ik geloof, dat het venster, dat boven het vertrek van het meisje is aangebracht, niets gevaarlijks oplevert — maar hoe het ook zij, houd het vertrek vooral in het oog. Zoo, pas nu vooral goed op!"

Met een krachtigen handdruk scheidden de beide vrienden.

Toen John Raffles vertrokken was, sloot Charly eerst de deur tot de bovenvertrekken af, om voor een ongenood bezoek veilig te zijn; daarna begaf hij zich naar zijn post en wachtte op de dingen, die komen zouden.

Hij behoefde niet lang te wachten, daar hij plotseeling een hoofd achter den schoorsteen van het huis no. 5 in Williamstreet te voorschijn zag komen.

Hij wist terstond, wie deze persoon was.

John Raffles bleef eenige oogenblikken in zijn schuilhoek luisteren.

Daarna kroop hij op handen en voeten over het platte dak, totdat hij het huis no. 6 bereikt had.

Dit dak was iets lager.

Lord Lister volgde nu de teekens, die Charly hem gaf.

Hij was nu op de goede plaats gekomen en bevond zich precies tegenover het venster van het mooie, blonde meisje.

Raffles gaf Charly een wenk, ten teeken, dat hij hem begrepen had.

Daarna ging hij languit op het dak liggen en tastte in zijn zakken; hij nam daaruit een stuk papier, een potlood en een touw.

Nadat hij eenige woorden geschreven had, vouwde hij het papier samen, legde het potlood daarin, nam een stuk kalk en bond dit alles aan het touw en liet het naar beneden zakken.

Charly gaf een teeken.

Het pakket zweefde eenige centimeters boven het geopende venster.

Raffles strekte zijn hand, waarin hij het touw hield, eenigszins vooruit en het geluid van den steen, die tegen het venster aansloeg, drong tot hem door.

Nu begon hij te luisteren.

De jonge blondine in het eenzame vertrek schrikte

bij het hooren van dit geluid, maar daar het pakje een weinig te hoog hing, kon zij het niet zien.

Charly gaf Raffles een wenk en deze begreep, wat er gaande was.

Hij trok zijn hand eenigszins terug en herhaalde, wat hij gedaan had.

Nu sprong het meisje verwonderd van haar stoel op en ging naar het venster.

Zij ontdekte het pakje en met verbazing trok zij het naar binnen.

Ofschoon Raffles, die door een teeken van Charly vernomen had, dat zij het pakje had gezien, ieder van haar bewegingen volgde en het touw steeds liet vieren, toen het meisje haar vondst in het vertrek trok, scheen zij toch van plan om het touw met den dolk door te snijden.

Charly meende, dat al zijn moeilijk werk mislukken zou en begon daarom zacht te roepen:

„Niet doorsnijden! Vooral niet!"

Het meisje had deze woorden zeker niet verstaan, maar zij had de stem gehoord.

Daarom liet zij haar voornemen varen, keek naar boven en bemerkte Charly, die zich voorovergebogen had.

Hij nam zijn hoed af, groette haar beleefd en legde den wijsvinger op den mond.

Het ongelukkige meisje dacht den jongen man van vroeger weer voor zich te hebben en daar zijn gelaat haar sympathiek voorkwam, groette zij hem terug.

Nu wist zij, dat zij een vriend gevonden had, die bereid was, haar te helpen.

Voorzichtig maakte zij het touw van het pakje los, bond het aan de leuning van haar stoel vast en opende het.

Het bevatte een beschreven blad, een steen en een potlood.

Zij begon haastig te lezen.

Op het vel papier stond:

„Vat moed! Er zijn vrienden in de nabijheid, die u uit uwen ongelukkigen toestand bevrijden willen! Wees vooral voorzichtig! Hoe heet uw kwelgeest en wat wil hij? Bind uw antwoord aan het touw, dan komt het zeker in onze handen!"

Marie, zoo heette het blonde meisje, had eenige oogenblikken noodig om tot bezinning te komen.

Daarna schreef zij met bevende hand het volgende:

„O, ik dank u zeer. Sedert gisteren bevind ik mij in een onzedelijk hol van de allerergste soort. Mr. Robert Shayne, die in blanke slavinnen handelt, heeft mij eenige dagen geleden tegen mijn

wil ontvoerd en met nog drie andere meisjes hierheen gebracht. Hedennacht wilde hij mij geweld aandoen. Red mij. Help mij, ik en mijn ouders, die zeer rijk zijn, zullen het u duizendmaal vergelden!"

Dezen brief werd om den steen gewikkeld, het touw er aan bevestigd en het pakje begon de luchtreis.

Reeds na twee minuten kwam het volgende antwoord van Raffles:

„Verlies den moed niet! De redding is nabij. Binnen een uur zult u vrij zijn!"

Toen lord Lister bemerkte, dat het meisje het touw had losgemaakt, trok hij het snel naar boven en ver-

wijderde zich toen langs denzelfden weg, vanwaar hij gekomen was.

De jonge gevangene was naar het venster gegaan en keek naar het dak aan de overzijde.

Maar Charly was heengegaan om alles weer in den vorigen toestand terug te brengen.

Na eenige oogenblikken kwam Raffles.

Hij vatte Charly bij de hand, klom met hem op de ladder en nu staken beiden voorzichtig hun hoofden door het dakluik.

Doch aan de overzijde stond het jonge meisje voor het geopende venster en drukte haar bevende handen op haar van vreugde kloppend hart toen zij de beide mannen zag, die nogmaals beleefd groetten en daarna verdwenen.

VIERDE HOOFDSTUK.

Een wonderlijke ontmoeting.

Voordat Raffles en Charly vertrokken, beraadslaagden zij.

„Het zal wel zoo zijn als ik mij heb voorgesteld”, zeide lord Lister.

„Wij zullen in een wespennest moeten grijpen en al onze krachten verzamelen, om niet het onderspit te delven.

Het is wel jammer, dat wij dezen keer niet samen kunnen werken met onzen braven inspecteur van politie Baxter.”

„Voor den grooten wereld-detective Sherlock Holmes zou deze zaak ook interessant zijn en niet minder voor zijn getrouwen leerling, Harry Tackson; ook deze beiden zouden gaarne dit hol willen zuiveren.”

„Tart den duivel niet, oude jongen”, zei de Groote Onbekende schertsend.

„Met Sherlock Holmes zouden wij waarschijnlijk moeilijkheden krijgen!”

„Dat kan mogelijk zijn, maar het is toch mijn innige wensch om eens met dezen beroemden man kennis te maken.

„Nu!” zei John Raffles lachend, „dat zou je misschien duur te staan kunnen komen. Maar ook ik zou hem toch eigenlijk wel eens van aangezicht tot aangezicht willen zien!”

„Wat niet is, kan nog worden, Edward. Wij zijn nog lang niet aan het einde van onze werkzaamheden, vindt je ook niet?

Zeg mij eens, hoe wil je de arme schepsels ginds uit dien schandpoel redden?”

„Wij zullen eens zien, Charly. Wij moeten ons in ieder geval op elke mogelijkheid voorbereiden en gereed zijn. Zijn je revolvers in orde?”

„Volkomen! Ook de touwladder heb ik om mijn lichaam gewikkeld en meegenomen!”

„Goed, dan kunnen wij gaan. Maar voorzichtigheid blijft aanbevolen!

Eerst moeten wij langs dezen kant de straat doorgaan en dan langs de andere zijde terug.

Voor de deur van het huis no. 6 moeten wij een

oogenblik blijven staan en zoodra wij verder gaan, moeten wij onze voetstappen tellen tot aan het plein. Ieder moet dat voor zich doen!”

Charly, die gewoon was, alle orders van zijn vriend blindelings te gehoorzamen, verwonderde zich geenszins over deze maatregelen.

Hij ging zonder te spreken met Raffles langs den afgesproken weg.

Voor no. 6 in William Street bleven beiden een oogenblik staan en gingen toen verder.

Charly's lippen bewogen zich daarbij en men kon het hem aanzien, dat het plan, dat hij voorhad, hem bezighield.

Zoodra de beide mannen aan den hoek der plaats, waar William Street op uit kwam, aangekomen waren, riep de Groote Onbekende luidkeels:

„Halt! Hoeveel voetstappen heb je geteld, Charly?”

„Drie honderd vijf en tachtig”.

„Dat komt uit”, sprak lord Lister, „ik heb hetzelfde aantal.

„En als we nu het plein rond zijn en Marketstreet ingaan, die evenwijdig loopt aan Williamstreet, dan tellen wij weer drie honderd vijf en tachtig, begrepen?”

„Zeker, Edward! Dat is heelemaal niet moeilijk. Maar ik ben er nieuwsgierig naar, waarop dat alles zal uitloopen!”

„Dat zal je gauw genoeg zien.

„Als ik me niet vergis, dan zal je spoedig verrast zijn over het resultaat.

Toen ik op het dak van het ontuchtige huis stond, heb ik een ontdekking gedaan.”

„Je hebt in zulke dingen een zeer fijnen neus, Edward, ik benijd je er om. Hier is Marktstreet.

Opgepast dus, een! twee! drie! vier!”

Toen wederom het getal driehonderd vijf-en-tachtig bereikt was, hetgeen bij het drukke verkeer met

grootte moeilijkheden gepaard ging, bleven Raffles en zijn geleider wederom staan.

Zij keken naar het huis, waarvoor zij zich bevonden.

Het was het mooiste en grootste huis van de geheele straat en droeg het nummer 24.

De geheele gevel was met reclameborden behangen en op iedere étage waren kantoren gevestigd.

Het huis was vier verdiepingen hoog.

De beide vrienden keken elkander verbaasd aan.

Langzaam gingen zij door den ingang en betraden de binnenplaats.

Hier zagen zij twee groote zijvleugels, maar geen dwarsgebouw, doch een dikke muur die den achtergrond afsloot; achter dezen muur verhieven zich hooge boomen.

Raffles knikte tevreden, toen hij dit alles zag.

„Wij zijn op den goeden weg,” sprak hij zachtjes tot Charly.

„Kom nu mee. Wij moeten nu kennis maken met mr. Robert Shayne. Bereid je op alles voor, Charly; wij begeven ons in het hol van den leeuw.”

Toen de beide vrienden, die zich als politie-agent hadden vermomd, bij de trap waren gekomen, zagen zij daar twee mannen staan, die met elkander spraken.

De oudste van hen had een gladgeschoren, scherp besneden gelaat en zijn lichte oogen keken met een metalen schittering naar de beide komenden.

Raffles nam beleefd groetend den hoed af.

„Neem mij niet kwalijk! Kunt u mij misschien ook zeggen, waar hier in huis mr. Robert Shayne woont?”

De aangesprokene keek zijn jongeren metgezel een oogenblik aan.

Toen trachtte zijn scherpe oogen in het gelaat der beide vreemdelingen te lezen.

Charly was nu ook nader getreden en had zijn hoed afgenomen.

„Hebt u dringende zaken met mr. Shayne te behandelen?” vroeg de aangesprokene, zonder op de hem gedane vraag te antwoorden.

„Zeker!” antwoordde Raffles.

Hij ergerde zich over de nieuwsgierigheid van den man en over de wijze, waarop deze hem aankeek.

„Onze boodschap eischt spoed, want er hangt veel van af. Misschien wel een menschenleven — misschien wel twee of drie — of nog meer.”

„U maakt mij inderdaad nieuwsgierig!” antwoordde de man.

„Inderdaad, heel nieuwsgierig! Zou ik niet — zou ik niet — zou ik — —”

„Maar mijnheer!” stootte lord Lister op, „wie zijt gij? Zijt ge misschien mr. Robert Shayne zelf. Ja?”

„Nee! Tot mijn spijt niet. Of liever gelukkig niet! Doch — doch...”

„Houd ons dan niet onnoodig op. Onze zaak is, zoo ik u reeds vertelde, zeer dringend.

Wilt u antwoord geven? Ik kan inderdaad niet begripen, waarom —”

„Halt!” viel de aangesprokene hem op energischen toon met krachtige stem in de rede. „Niet verder! Een oogenblik geduld!”

Bij deze woorden wisselde de spreker met zijn geleider een teeken van verstandhouding. Deze keerde zich snel om, zoodat nu de mannen tegenover elkander stonden.

Zij keken elkander een oogenblik gespannen aan. Als dolksteken kruisten zich de scherpe blikken hunner oogen.

Vervolgens kwam de vreemdeling wat dichterbij de voor hem staande mannen en sprak zacht, nauwelijks hoorbaar:

„Scotland Yard!”

„En wanneer dit zoo was!” antwoordde lord Lister snel, terwijl hij zijn verrassing met geweld bedwong.

Charly keek sprakeloos van den een naar den ander.

„Dan zijn wij de beste vrienden”, kwam het als antwoord uit den mond van den man.

Hij kwam nog dichterbij naar Raffles en Charly toe en fluisterde:

„Holmes! Sherlock Holmes is mijn naam!”

Daarbij kneep hij het eene oog half toe en keek lachend naar de bij hem staande personen.

Deze konden bij deze laatste woorden nauwelijks meer hun tegenwoordigheid van geest bewaren, en Charly moest zich voor een oogenblik aan de trapleuning vasthouden.

Het duurde geruimen tijd, voordat hij het durfde wagen, op te kijken.

Doch toen hij dit deed, keek hij in het onbeweeglijke gelaat van Raffles, die door geen enkel teeken verried, welk een inwendige ontroering zich van den Grooten Onbekende had meester gemaakt.

Sherlock Holmes was wel gewend aan de verrassing, die zich van iedereen, zoodra hij zijn naam noemde, meester maakte.

Hij reikte hun de hand en sprak:

„Nu kunt u er wel van overtuigd zijn, dat ik er

belang in stelde, en een verklaarbare nieuwsgierigheid zich van mij meester maakte, toen u de zaak van mr. Shayne met mij wilde bespreken.

In dit geval is het mij bijzonder aangenaam, dat u er ook van op de hoogte bent, dat dit gebouw verscheidene uitgangen heeft."

En toen Raffles toestemmend knikte, ging Holmes voort:

"Dat doet mij genoegen! Al het overige zal wel in orde komen! Bent u goed op de hoogte?"

"Ik geloof het wel, mr. Holmes", sprak nu Raffles.

Charly keek zijn vriend verwonderd aan; hij sprak met een totaal veranderde stem, zoodat hij hem er nauwelijks uit herkend had.

"Laat dit, wat ik u bidden mag, geheel aan mijn zorgen over.

Maar mag ik u mr. Harry Taxon voorstellen — waarvan u zeker ook wel reeds zult gehoord hebben? En nu willen wij gaan!"

Hij maakte een veelbeteekenende handbeweging en ging langzaam de trappen af.

Op de eerste étage bleef hij staan. Hij wenkte Raffles en Charly om achter te blijven en ging met Harry naar het bureau van de exportfirma Robert Shayne en Cie., engroshandel in katoen.

"Ik wenschte mr. Robert Shayne te spreken", sprak Holmes tot den heer, die vroeg wat hij verlangde.

"Een oogenblik geduld, mijnheer!" antwoordde de boekhouder, „de chef is juist in het magazijn; ik zal hem echter onmiddellijk gaan roepen."

De boekhouder ging naar een zijkamer, waaruit men het tikken der schrijfmachines kon hooren, en maakte van de huistelefoon gebruik.

Na eenige minuten kwam hij terug en sprak:

"Het spijt mr. Shayne ten zeerste, dat hij de heeren oogenblikkelijk niet kan ontvangen. Hij heeft dringende zaken af te doen. Hij laat vragen, over welke zaak u hem verlangt te spreken, en of u over eenige uren niet terug kunt komen."

"Ja, dan zal ons wel niets anders overblijven", sprak Holmes, schijnbaar onverschillig tot zijn begeleider.

"Kom, wij willen het dan straks nog eens probeeren!"

Met deze woorden verlieten beiden het bureau.

Toen zij beneden kwamen en naar de vermeende politie-agenten van Scotland Yard zochten, konden zij hen nergens ontdekken.

"Meester", sprak Harry tot den wereldberoemden

detective, „die twee heeren zijn misschien bang geworden en hebben de plaat gepoetst.

Ik zag dadelijk, hoe zij bij het noemen van uw naam schrikten, en vooral de jongste schijnt den schrik in al zijn leden te hebben gekregen."

"Dat is wel mogelijk", antwoordde Holmes peinzend.

"Wacht eens, Harry, de grootste van de twee komt mij zeer bekend voor; ik weet echter op het oogenblik niet, waar ik hem reeds eenmaal in mijn leven heb ontmoet!"

"Bedoelt u als vriend of vijand, meester?" vroeg Harry nieuwsgierig.

"Dat is het juist, waarover ik het met mijzelf niet eens ben. Het kan natuurlijk ook een vergissing van mij zijn. Dat zal het ook wel wezen. Hij is agent van politie en daarmee is eigenlijk zijn identiteit ten volle bewezen."

Met deze woorden waren de beide mannen weer op straat gekomen.

Holmes wilde de bijgebouwen nog eens nauwkeurig onderzoeken, want het kwam hem zeer vreemd voor, dat mr. Shayne hem eerst na verloop van drie uur wilde ontvangen. Zulke dringende zaken zou hij wel niet te behandelen hebben.

Hij keerde zich dus nog eenmaal om en ging met Harry weer in het huis.

Op hetzelfde oogenblik verkondigde de groote klok op de binnenplaats het middaguur.

Dat kwam Sherlock Holmes zeer ongelegen.

Want na eenige minuten verscheen een groot aantal arbeiders en arbeidsters op de binnenplaats om naar huis te gaan.

Holmes liep met zijn leerling nog eens de trappen op, om door de mannen en vrouwen, die het huis verlieten, niet gezien te worden, en had tegelijkertijd het plan, om het magazijn der firma Robert Shayne en Cie. op te zoeken.

Toen zij aan de deur van het bureau gekomen waren, bleef hij een oogenblik luisterend staan.

En hij ontstelde een weinig, toen hij duidelijk hoorde zeggen:

"Hoe zagen de heeren er uit, die daar straks naar mij vroegen? Het waren er twee, niet waar?"

"Ja twee, mr. Shayne!"

"Zoo! Nu, zeg hun dan wanneer zij straks terugkomen, dat ik vandaag in geen geval te spreken ben. En morgen — morgen — ga ik voor langen tijd voor zaken naar het buitenland op reis.

Wanneer zij zaken met mij willen doen, moeten zij zich schriftelijk tot mij wenden.

Onthoud het toch eindelijk eens, dat ik persoonlijk slechts met die heeren wil spreken, die op de lijst staan, die ik u gegeven heb.

Is er ook nog iets anders?"

„Niets belangrijks, mr. Shayne!" verzekerde de boekhouder.

Er werd een deur dichtgeslagen en daarna werd het doodstil.

Holmes keek zijn leerling een oogenblik peinzend aan.

„Hij heeft lont geroken!" fluisterde hij. „Wacht, kerel, wij pakken je toch! Kom, Harry!"

En voor den tweeden keer gingen de luisteraars naar beneden.

De arbeiders en arbeidsters waren intusschen vertrokken.

De beide mannen liepen de vestibule door en ontmoetten toevallig een brievenbesteller, die hen met een handvol brieven tegemoet kwam.

„Hé!" riep Holmes, „zeg eens, goede vriend, wie van de beide heeren is eigenlijk mr. Robert Shayne? Ik heb daar juist met twee heeren zaken gedaan, die mij ook hun namen gezegd hebben. Doch ge weet wel, hoe dat gaat. Bij den eersten keer vergeet men deze namen altijd weer zeer spoedig.

En wanneer mijn chef mij nu vraagt, met wien ik eigenlijk heb gesproken, dan weet ik het zelf niet! haha!"

„Dat is zeer onaangenaam", lachte de brievenbesteller. „Dat geloof ik gaarne. Doch wees onbezorgd. De groote, dikke heer met het volle gezicht en den stierennek, dat is mr. Robert Shayne."

„Zoo! Zoo! En de ander? De kleinste? Dat is zijn compagnon, niet waar? Hij heeft een prachtigen, zwarten baard, zoo donker als de nacht."

„Juist! Dat is mr. Marsden!"

„Ik dank u zeer! Ik dank u zeer! Hier, neem dit. Je rookt toch, niet waar? Nu kan ik gerust bij mijn chef komen."

Lachend scheidden de drie mannen.

De brievenbesteller liep de trappen op, en Holmes en Harry gingen de straat op.

„Dat was uitstekend! Nu weet ik, waaraan ik mij te houden heb!"

Sherlock Holmes trok Harry met zich mede, totdat de groote werelddetective voor een winkel bleef staan, waar men oude, afgedragen kleeren verkocht.

De zaak was in het huis No. 29 in de Market-

street gevestigd en was dus niet ver van No. 24 verwijderd.

Beiden bleven voor de smalle uitstalkast staan.

„Harry, wacht hier op mij", sprak Sherlock Holmes en keek zonder opzien te baren om. „Verlies de huisdeur van No. 24 niet uit het oog.

Wanneer een der beide schurken Shayne of Marsden zich verwijderen, volg hem dan ongemerkt.

Anders wacht je hier, totdat ik weer uit den winkel kom, gekleed in een grof arbeiderspak.

Voor jou zal ik er ook een koopen.

Je gaat na mij, dat wil dus zeggen, als ik er uit kom, ga jij in den winkel en verkleed je.

Voor nummer 24 ontmoeten wij elkander weer."

„Jawel, meester, ik zal er voor zorgen," antwoordde Harry en verwijderde zich van Holmes.

Deze ging den winkel binnen, en nadat hij zich bij den koopman als agent van politie had bekend gemaakt en hem het strengste stilzwijgen had opgelegd, koos hij onder de aanwezige kleeren voor zich en Harry een pak uit, en na een kwartier verliet een arbeider in gelapte kleeding den winkel.

Hij liep Harry voorbij, en keek de tegenovergestelde richting uit.

Toen hij zich eenige voetstappen verwijderd had, ging Harry den winkel binnen, en de koopman, die door Holmes goed op de hoogte was gebracht, reikte hem, zonder een woord te spreken, het voor hem gereed liggende pak over, dat Harry ook paste.

En weer verliet een arbeider den winkel en ging de straat op.

Voor het huis no. 24 gaf hij Holmes, die een voetstap van hem afstond, en schijnbaar met aandacht de naambordjes las, een vertrouwelijken stoot in de zijde.

Holmes draaide zich langzaam om, begon luidkeels te lachen en riep:

„Zoo, kameraad, ook geen werk? Dat treft uitstekend! Waar wil je heen?"

„Overal, waar wat te verdienen valt," antwoordde Harry met veranderde stem.

„Dat wil ik ook, ouwe jongen! Dan kunnen wij hier dadelijk beginnen."

Zij gingen het huis binnen, liepen langs de binnenplaats en gingen naar den rechter zijvleugel.

Hier stond op een zware, ijzeren deur met witte olie- verf geschilderd:

„Robert Shayne en Cie., katoenen en gros."

En daaronder: „magazijn"

„Let op!" fluisterde Holmes tot zijn leerling, vóórdat hij de deur opende.

Een bedompte, scherpe stank kwam hen tegemoet, en ver van het groote vertrek verwijderd, schelde een electrische bel zoo lang, totdat Holmes de deur weer gesloten had.

„Zeer voorzichtig!” kon Harry zich niet weerhouden te zeggen.

Er was eerst niemand te zien.

Men kon zich met moeite een weg banen door de hooge stapels katoen, die in dikke balen opgestapeld lagen.

Deze katoen kwam uit alle landen, zooals men aan de etiketten kon bemerken en ze verspreidde zulk een stank, dat Harry het nauwelijks kon uithouden.

Langzaam gingen zij door de gang, die aan het eind van den kelder naar een andere afdeeling leidde, waarin een jong mensch ijverig aan het werk was.

Hij zat met den rug naar de binnenkomenden gekeerd en had hen nog niet opgemerkt.

Holmes gaf Harry een wenk, dat hij achter zou blijven.

Vlug verschool zich de jonge detectieve achter een der balen.

Nu begon Holmes wat te stommelen.

Toen hij het geluid der voetstappen hoorde, draaide de jonge man zich om en zette een verbaasd gezicht, toen hij den vreemdeling bij de deur zag.

Holmes zette een onnoozel gezicht, draaide zijn pet in de hand om en bleef bij de deur staan.

De jonge man stond op.

Hij opende de deur en vroeg verwonderd:

„Wat verlangt ge? En hoe komt ge hier?”

Op verlegen toon antwoordde Holmes:

„De ijzeren deur was niet gesloten. Hebt u het schellen niet gehoord, toen ik binnenkwam?”

„Jawel, maar dat hoor ik zoo dikwijls; iederen dag als de chef hier heen komt, hoor ik het zoo dikwijls, dat ik er bijna niet meer naar luister.”

„O,” zei Holmes verheugd, „dan kan ik den chef misschien nu spreken?”

„Spreken?” herhaalde de jonge man. „De chef is nooit te spreken. Hij heeft het altijd zeer druk en is ook meestal niet hier, maar op reis. Ik zelf heb hem nog maar éénmaal gezien!”

„O, dat is jammer, want ik heb een zaak met hem te behandelen!”

„Ga dan naar boven naar het kantoor en bespreek alles met den eersten boekhouder. Meer kan ik u niet zeggen.”

Holmes bedankte en verwijderde zich langzaam.

„Maar haast u wat!” riep de man hem nog na.

„Wij zijn aan het eind der week en op Zaterdag wordt het kantoor reeds om twee uur gesloten.”

Holmes draaide zich nog eens om en zette zijn pet op.

Daarna ging hij de lange gang door.

Harry volgde hem onopgemerkt.

Bij de ijzeren deur bleef de groote detective staan, deed haar wijd open en trok haar toen weer dicht, zonder den kelder te verlaten.

Holmes keerde nu langs denzelfden weg, dien hij gekomen was, terug, daarna wrong hij zich door de hooge stapels katoen heen en kwam weer met Harry te zamen.

De beide detectives vertoefden daar een kwartier bewegeloos, totdat de klok op de binnenplaats twee uur in den namiddag aankondigde.

Bij dezen klokslag stond de jonge boekhouder op, deed zijn boeken dicht, sloot ze weg, en nadat hij zich de handen gewasschen en zijn kantoorjas met een andere verwisseld had, kreeg hij jas, hoed en stok en verliet het vertrek.

Hij sloot de kamer, stak den sleutel in den broekzak en ging vroolijk fluitend de gang door.

Na eenige minuten hoorden de beide luisteraars, hoe de zware, ijzeren deur dicht viel en dan hoorde men een sleutel in het slot steken.

Men had hen opgesloten.

Daarop scheen Holmes slechts gewacht te hebben.

Geruischloos stond hij op en sloop door het magazijn.

Doch hoe zeer hij ook zocht, hij vond niets, dat zijn argwaan kon opwekken.

Harry volgde hem op eenigen afstand en maakte op zijn manier ontdekkingsreizen.

Eensklaps ontdekte Holmes een groote breede kast, die in den keldermuur stond, en zeer zeker een verzameling katoen of iets dergelijks van groote waarde inhield.

De kast was uit ijzer vervaardigd en met moeite zou iemand het meubel van zijn plaats kunnen krijgen.

Holmes was nog geheel en al in het bekijken van de kast verdiept en dacht eens na, wat deze wel kon bevatten, dat zij zoo veilig bewaard werd, toen plotseling de schel van de ijzeren kelderdeur door het gewelf weerklonk.

Holmes en Harry kregen beiden een geweldigen schrik.

Wat was dat?

Zij luisterden aandachtig, en vernamen onduidelijke stemmen, die langzaam naderbij kwamen.

Met de vlugheid van een aap verdwenen de beide detectives achter een baal katoen.

En het duurde niet lang, of zij hoorden stemmen in hun nabijheid.

„Hierheen! Lux! Hektor! Wat is er gebeurd! Wat scheelt jullie?” drong een luide, onaangename stem tot de luisterenden door.

En voor dat zij konden weten, wat er eigenlijk gebeurde, hoorden zij in hun onmiddellijke nabijheid twee groote bloedhonden brommen, die vergeefsche moeite deden om over de balen, waarachter Holmes en Harry zaten, heen te springen.

„Duivelsch! wat mankeert die beesten?” hoorde men uit den mond van een ander en meteen sprong een man op de balen die voor het gezicht der indringers verborgen bleef.

Nu had hij hen ontdekt.

En met een woedenden kreet sprong hij achteruit.

„Hallo! Robert! kom gauw hier!

Lux en Hector! pakt ze!” riep hij luide en greep een ijzeren stang, die in zijne nabijheid lag.

Op dit oogenblik kwamen Holmes en Harry van achter de balen te voorschijn.

Zij klommen verder naar boven en hielden de woedende beesten hun revolvers voor.

Een der mannen kwam nu ook naderbij.

Met bewonderenswaardige tegenwoordigheid van geest bleef hij staan.

„Wees op je hoede!” riep hij. „Wat gebeurt hier toch!

Hallo! Lux en Hector! Pakt ze!”

Het was waarlijk niet noodig, de beesten nog aan te hitsen.

Wild en woedend sprongen ze om de balen heen en probeerden om er boven op te komen.

Maar daar hun lichamen te zwaar waren, vielen zij telkens terug.

Opeens hoorde men de scherpe, snijdende stem van Sherlock Holmes:

„Roept de honden terug! Oogenblikkelijk! Of zij hebben den langsten tijd geleefd!”

„Terug beesten!” riep hij nogmaals. „Roept de honden terug!” en toen Holmes als antwoord daarop niets anders hoorde dan: „Vooruit Lux en Hector!” hoorde men twee schoten lossen.

Maar de schoten misten.

Het woedende gehuil der beesten, die een oogenblik door den schrik gezwegen hadden, begon nu opnieuw.

Telkens sprongen zij weer tegen de balen op en probeerden er boven op te komen.

Toen week plotseling de zachte vloer onder de voeten der beide aangevallenen weg en zij gleden in één afgrond, die zich gevormd had tusschen de balen en den keldermuur.

Dat was voor Holmes en zijn leerling in zoo verre een voordeel, dat zij nu niet meer door de wilde beesten bedreigd konden worden.

Maar zij waren van alle kanten door balen ingesloten.

Indien een der balen weggleed, zoodat de honden hen bereiken konden, zou het met hun leven gedaan zijn!

Dat wisten de detectives, want de woedende dieren zouden hen zeker aan stukken gescheurd hebben.

Daarbij kwam, dat er volslagen duisternis heerschte, zoodat Holmes en Harry geen gebruik konden maken van hun revolvers.

Het eenige, wat te hunner verdediging overbleef, waren hun zakmessen.

Nadat zij naar beneden waren gegleden, kwamen de beide andere mannen uit hun schuilhoeken, waarin zij uit angst voor de revolvers der detectives gevlucht waren, te voorschijn.

„Zoo! Nu heeft jullie laatste uur geslagen! Wacht maar even! Wij zullen je het afscheid van deze wereld niet gemakkelijk maken.”

„Dat zijn geen gewone inbrekers, Robert,” zei een van hen.

„Anders hadden zij het beter aangelegd!”

„Je hebt gelijk, Thomas!” antwoordde de andere.

„De zware katoenbalen kunnen ze niet gemakkelijk stelen en iets anders is hier niet voorradig!”

„Houdt je toch stil, Lux en Hector!”

De honden gingen brommend voor de gevangenis van Holmes en Harry liggen.

„He, daar!” riep de oudste der beide mannen.

„Willen jullie je vrijwillig overgeven, werpt dan je revolvers weg!”

„Wij geven je vijf minuten tijd om je te bedenken!” riep de andere.

„En wanneer die tijd verstreken is, halen wij hulp; dan kunnen de honden je verscheuren!”

„Welke voorwaarden stelt ge?”

„Dat zult ge wel zien, als het zoo ver is,” luidde het antwoord.

„Geeft je wapens over en vertelt wie je bent!”

„Komt en haalt ze,” klonk het van achter de balen.

„Wij hebben acht-en-twintig kogels voor onze revolvers en voordat die verschoten zijn, krijg je ons niet in handen.

Ieder, die zich naderbij waagt is een kind des doods!

Geef acht, Harry! Er op los!"

Men hoorde twee schoten, waarvan de een de wang van den vorsten man raakte, die zich voorover gebogen had, om beter te kunnen hooren.

Met een kreet van pijn vloog hij achteruit.

Hij voelde naar zijn gewonde wang en toen hij zijn hand bekeek, zag hij, dat zij vol bloed zat.

„Thomas! Ga naar huis en haal Bill en Jam. Spoedig. Ik blijf zoo lang hier! Haast je, opdat wij een eind aan de zaak maken."

Deze woorden werden halfluid gesproken, doch Holmes had ze toch verstaan.

Hij had met zijn mes een opening door de katoenen balen geboord en zijn oor voor het gat gelegd, nadat hij en Harry met hun revolvers op goed geluk er door heen hadden geschoten.

Thans waren hij en zijn leerling ijverig bezig, de opening wijder te maken.

En in de zachte katoen was dit niet heel moeilijk.

Holmes pakte Harry's arm beet, en oogenblikkelijk hield de jonge detective met zijn arbeid op.

De meester hoorde aandachtig naar wat de beide mannen met elkander spraken.

Hij vernam het rammelen van een bos sleutels uit den hoek, waar de ijzeren kast stond; daarna het knarsen van een deur en een krakend geluid, en onmiddellijk daarop ademde hij frissche lucht in.

Nu luisterde hij weder aandachtig.

Het werd langzamerhand koeler. Men had ergens een venster of een verborgen deur geopend, die naar buiten voerde.

Hier was dus een geheime uitgang, die in elk geval naar den tuin leidde, en daardoor kwamen zij van den kant der binnenplaats in Williamstreet nummer 6, dat aan den overgang was gelegen.

Holmes wist nu ook, wie de beide mannen waren, die na het sluiten der zaak het magazijn van hun firma binnen gingen.

Mr. Robert Shayne was de een, en de andere heette Thomas Marsden.

De firma luidde: Shayne en Cie.

De beide schurken maakten iederen dag tweemaal van de verborgen deur gebruik, om van uit hun woning, die zich in het huis Williamstreet no. 6 bevond, naar hun bureau in Marketstreet no. 24 te gaan en omgekeerd.

Welke afschuwelijke geheimen verborg dit grijze

huis in de stille zijstraat, daar dit door de beide schurken zoo angstvallig voor het openbaar verborgen werd?

Om den sluier op te lichten, die over deze duistere plaats lag, was Holmes heden vroeg met zijn getrouwe Harry er op uit getrokken.

En nu trof hem zulk een treurig lot.

Krampachtig omsloten zijn zenuwachtige vingers den loop van zijn revolver.

Hij keek naar Harry, die onbewegelijk op zijn schouder leunde, en in wiens oogen een vast besluit stond te lezen.

„Goed zoo, mijn jongen," prees hem de meester. „Wij laten ons niet zoo gemakkelijk vangen. Levend zullen zij ons bepaald niet krijgen. En eerder sturen wij twintig zulke beesten naar den duivel, voordat zij zich van ons zullen meester maken.

Probeer toch eens, Harry," ging Sherlock Holmes op zachteren toon voort, „of je niet langs den muur een tunnel door de katoen kunt graven.

Voorloopig kunnen wij hier onze plaats niet verlaten. En wij zijn ook nergens veiliger dan hier. Doch wij moeten in elk geval gerust zijn. Ik zal goed opletten, en wanneer er iets gebeurt, ben je toch onmiddellijk bij de hand."

De beide bloedhonden lagen voor de balen gereed om ieder oogenblik te kunnen aanvallen en om de beide mannen met een geweldigen sprong naar de keel te vliegen, zoodra zij het waagden, uit hun schuilplaats te komen.

Mr. Robert Shayne was achter de ijzeren deur der zware kast gevlucht, die openstond.

Bevend hield hij een knuppel in de hand.

In de kast was, evenals Sherlock Holmes met recht vermoedde, een deur verborgen, die door den kelder van het huis, naar den grooten daaraangrenzenden tuin voerde. Hier was de uitgang door een dicht prieel bebouwd, dat gesloten kon worden.

Nu stond de deur open. Een frissche bries kwam naar binnen, zoodat de wachtende chef van de groote katoenfirma Robert Shayne en Cie., die hier als een misdadiger stond, stond te beven als een riet.

Dacht hij er misschien aan, wat er gebeurd zou zijn, wanneer deze beide mannen, die hij terecht als politieagenten beschouwde, in het grijze huis met twee verdiepingen in de Williamstreet no. 6 binnengedrongen waren?

Hoorbaar klapperde hij met de tanden.

Langzaam — vreeselijk langzaam — ging de tijd voorbij.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Het vossenhol en zijn bewoners.

Toen Sherlock Holmes met Harry zich naar het bureau der firma Robert Shayne en Cie. had begeven, waren Raffles en Charly onder aan de trap blijven staan.

Zij gingen onmiddellijk weer op straat en wachtten de terugkomst der beide detectives niet af.

„Edward,” begon Charly, toen zij het huis verlaten hadden, „alles komt mij nog als een droom voor. Hoe is het toch mogelijk —”

„Wat dan?” viel lord Lister zijn secretaris in de rede.

„Ach, jij weet het ook en woonde het zelf bij. Dit groote, historische oogenblik zal ik nooit vergeten!”

„Bedoel je de ontmoeting met den werelddetectieve Sherlock Holmes?”

„Zeker! Zeker! Denk toch eens na, hij heeft ons niet herkend!”

„Hoe had hij dit ook kunnen doen, hij had ons immers nog nooit van te voren gezien.”

„Ik moet bekennen, dat zijn persoonlijkheid mij zeer heeft bevallen. Er gaat een onzegbare wilskracht van hem uit, waardoor hij iedereen aantrekt en zijn plannen gemakkelijk uitvoerbaar maakt.”

„In elk geval een zeldzaam mensch en een bijzonder flink karakter.”

„Ik wenschte, dat Scotland Yard zulk een flink ambte bezat, als Sherlock Holmes. Men vindt zijn gelijke niet. Dat staat vast.

Wij komen trouwens vandaag nog eenmaal met hem te zamen.

Doch nu eens over het eigenlijke doel van ons hier zijn.

Ik heb, beste Charly, zooals ik je het reeds heb meegedeeld, een zeer interessante ontdekking gedaan, toen ik op het dak van het huis Williamstreet no. 6 stond.

Welk soort dit is, kan ik je voorloopig nog niet zeggen. Zij staat in nauwe verbinding met Robert Shayne, den eigenaar der beide huizen, hier zoowel

als daarginds, die in zijn bijzaak chef der katoen-firma Robert Shayne en Cie. is, doch als hoofdzaak den handel in blanke slavinnen drijft.”

„Wat?” riep Charly ontsteld uit. „Wat zeg je, Edward? Heb ik je goed verstaan? — Handel in blanke slavinnen?”

„Ja! Hij handelt in blanke slavinnen, die hij tegen geld in de armen der schande werpt.

Het ligt op zijn gelaat te lezen. Nu weet je hoe die brave man er uitziet! En het is een zeer verdienstelijke daad, wanneer wij den schurk en zijn helper aan het gerecht overleveren!”

„Dat is verschrikkelijk! Ongeloofelijk! Ten hemel schreiend.”

Charly zocht te vergeefs naar krachtiger uitdrukkingen, om zijn opgewondenheid te kunnen uiten.

„Je hebt volkomen gelijk, beste Charly,” begon de groote onbekende weer. „Dat verandert niets aan de feiten! En snel handelen is hier noodwendig. Nu zijn wij met ons vieren en het moet ons gelukken, het hol uit te roeien.”

Bij deze woorden hadden zij het huis daarnaast bereikt. Het was even zoo gebouwd als no. 24, met dat onderscheid, dat het slechts twee étages had en oud en vervallen was.

De binnenplaats was aan den achterkant door denzelfden grooten muur begrensd, die den daarachter liggenden tuin afsloot.

Er was nog een oude stal bij dit huis.

Deze stal had Raffles voor zijn doel aangewend.

Een melkverkooper, die aan den straatkant een kleinen winkel had, hield er in den stal twee koeien op na, die hem melk voor zijn zaakje verschaften.

De man was juist bezig de koeien te melken.

Raffles ging naar hem toe en vroeg hem, of hij hem niet kon zeggen, wie de eigenaar van den grooten tuin was. Hij had er reeds overal naar geïnformeerd, doch niemand kon hem er op antwoorden.

De melkslijter staakte zijn werk en krabde zich verlegen achter het oor.

„Weet u, mijnheer,” sprak hij nu, „dat is niet zoo eenvoudig. Dat weet eigenlijk niemand.

Tot voor eenige jaren behoorde het aan mr. Robert Shayne, die hiernaast eigenaar der katoenfirma Shayne en Cie. is.

Doch toen men hem er naar vroeg heeft hij geantwoord, dat hij er reeds lang geen rechten meer op had.

Een rijke Schot had den tuin en het huis van hem gekocht en er een huisbewaarder ingezet, terwijl een oude vrouw de huishouding voert.”

„Dat is zeer interessant,” sprak Raffles schijnbaar verwonderd.

„Dan zal ik naar den ouden man gaan en hem verzoeken, mij den tuin eens te laten zien. Het is wel mogelijk, dat ik hem koop, wanneer hij mij aanstaat.”

„Doe dat liever niet, mijnheer,” viel de melkslijter hem verschrikt in de rede, terwijl hij van zijn zitplaats opstond.

Hij ging vlak voor Raffles staan en fluisterde met nauwelijks verstaanbare stem:

„Daarachter zijn spoken. Men ziet ze dikwijls des nachts. En nu en dan ziet men gekleurde lichten door dichtgesloten vensterramen. Mijn beroep brengt het mee, dat ik des morgens altijd reeds zeer vroeg op ben.

En dan vernam ik reeds verscheidene keeren in de nachtelijke stilte, dat er uit dat huis hartverscheurende kreten en luid geroep om hulp werden geuit.

Daar moet vroeger een goddeloos mensch gewoond hebben, wiens ziel in het graf geen rust kan vinden, en nu dikwijls des nachts komt spoken!”

De oude man had zich warm gesproken en keek zijn bezoekers angstig aan.

Deze dachten er het hunne van. Hun gelaat was bleek geworden, en schijnbaar bevreesd vroeg Raffles:

„Houd de huisbewaarder dit op den duur uit?”

„Hij heeft een buitengewoon vasten slaap. Bijna als een doode. En wanneer hij eenmaal slaapt, krijgt iemand hem niet gemakkelijk wakker.

Buitendien houdt hij veel van een borrel en ligt dikwijls dronken in zijn bed.

Doch hij heeft zich toch twee groote, sterke bloedhonden aangeschaft, en zodoende trotseert hij hel en duivel en het afschuwelijke spook.”

„Zal ik je wat zeggen, beste man!” sprak Raffles tot den bevenden man en klopte hem vertrouwelijk op den schouder, „ik ben niet zoo spoedig bevreesd voor spoken.

En mijn begeleider hier ook niet,” voegde hij er aan

toe en wees op Charly, toen hij het ontstelde gezicht van den melkslijter zag.

„Integendeel, ik beschouw de zaak van den vroolijken kant. En ik zal de zaak nagaan en onderzoeken of er iets van aan is.”

„O! Ach!” riep de man en sperde mond en oogen wijd open.

Nu moest Raffles toch lachen, hoewel hij er niet in de stemming voor was. De melkslijter zette zulk een dom gezicht!

„Hebt u hier een ladder?”

„Zeker! Zeker!” haastte zich de man te zeggen en bracht onmiddellijk het gevraagde.”

„Ik dank u,” sprak Raffles en zette de ladder tegen den muur.

„Om Godswil! Wat wilt u doen!” begon de oude te weklagen.

„U stort u in het diepste, allendiepste ongeluk”

„Wees niet bezorgd,” lachte Raffles. „Hoogstens in den tuin daar beneden en die is niet zoo diep.”

De groote onbekende stond reeds op den muur.

„Kom, Charly!” riep hij naar beneden tot zijn wachtenden vriend.

Met een paar sprongen stond Charly naast Raffles. Hij sloeg verscheidene treden tegelijk over, daar de man aanstalten maakte om de ladder weer weg te nemen.

„Dat is uitstekend!” riep Raffles en prees zijn ijver.

„Neem de ladder nu gerust weer weg, anders klautert misschien toch nog een spook in uw koestal en melkt in uw plaats het vee!”

De man begreep den spot niet, die in deze woorden lag. Angstig staarde hij de vreemde mannen aan, die niet schroomden van de ladder in den tuin te springen.

„De honden! De honden!” riep hij luidkeels naar boven.

„De helsche honden zijn in den tuin! Zij bijten ons niet! Kom Charly!”

Met deze woorden sprong Raffles van den muur af in het weeke, vochtige zand van den tuin zonder zich te bezeeren, hoewel de muur minstens twee en een halve meter hoog was.

Charly volgde zijn voorbeeld en werd door Raffles opgevangen.

Nauwelijks stonden de beide vrienden op vasten grond, toen zij onhoorbaar de plaats verlieten en voorzichtig langs de boschjes naar het huis gingen.

Zij slopen wel een kwartier voorwaarts.

Daarna stonden zij ongeveer twintig voetstappen van het huis verwijderd stil, en keken om zich heen.

Een binnenplaats had het gebouw eigenlijk niet.

Dit kwam, omdat het slechts voor één familie geschikt was.

Daarom sloot de tuin onmiddellijk bij het huis aan.

Voor de vensters stonden dichte olm- en vlierboomen, die echter zoo kort waren afgesneden, dat een blik in de gelijkvloersche kamer van het huis vrij bleef.

Een kleine steenen trap leidde naar een deur.

Twee vensters van de gelijkvloersche verdieping stonden open.

De rook uit de keuken steeg in blauwe wolken uit het vertrek en het aangename gekletter van schotels en koppen drong door tot het luisterende oor.

Eensklaps hoorde men knarsende voetstappen van een der wegen.

Als twee tijgers, voordat zij zich op hun buit werpen, verborgen Raffles en Charly zich achter het dichte struikgewas.

Vijf voetstappen van hun schuilplaats verwijderd, snelde een forsich gebouwd, breedgeschouderd man op het huis toe.

Hij liep nu de trappen op, en onmiddellijk hield het gedruisch in de keuken op.

Terstond daarna hoorde men een luide, onaangename stem.

„Welnu, Sabine, heeft zij nu opengemaakt?”

„Nee, genadige heer,” was het antwoord. „Zij laat in het geheel niets van zich hooren. Ik kan de deur niet open krijgen. Zij heeft er haar kleerkast voor gezet, en zij antwoordt ook niet, noch op smeecken, noch op bedreigingen!”

Razend sloeg de zware vuist van den man op de keukentafel, zoodat het zich daarop bevindende keukengerei door elkander vloog.

„Sabine!” dreunde het met een diep keelgeluid door het huis.

En nog eens: „Sabine. — — Sabine!”

De man was zoo verschrikkelijk opgewonden, dat hij den naam nauwelijks kon uitschreeuwen.

En na een poos ontsnapte het hijgend uit zijn moeilijk ademende borst:

„Sabine! Nog vandaag werp ik je voor de honden, of laat je door Sam en Bill met de paardenzweep afranselen, als vóór dezen avond Mary niet in mijn handen rust!

Versta je het, satans wijf!” ging hij luidkeels en woedend voort.

„Begrijp je, wat dat beteekent? Ongeschonden in mijn handen!”

Daarna verliet hij de keuken en wierp de deur woedend achter zich dicht.

En nu hoorde men een gejammer in het vertrek.

Raffles en Charly, die met gespannen aandacht het geheele tooneel in de keuken gevolgd hadden, kregen een onaangename gewaarwording, toen zij dit schreien hoorden.

Dat was geen geluid, dat uit een menschelijke borst kwam, doch zoo kon alleen een roofdier, dat in stuip-trekkingen ligt, huilen.

En toch was het een menschelijk wezen dat onder de dreigementen van den opgewonden man zoo moest lijden.

Aan het eene venster werd het hoofd van een oud, afschrikwekkend leelijk wijf zichtbaar, dat zich in haar nameloozen wanhoop de haren uit het hoofd trok, en daarbij als een krankzinnige schreeuwde en lawaai schopte, totdat eindelijk haar krachten uitgeput waren en zij met haar bovenlijf half bewusteloos uit het venster hing.

Op dit oogenblik kwam de man weer op den drempel der deur en keek razend om zich heen.

Toen hij het bewusteloze wijf opmerkte, sloop hij de steenen trappen af, ging onder het venster staan, waar het bovenlichaam der oude vrouw uit hing, pakte haar lichaam met beide handen beet en schreeuwde haar met de volle kracht van zijn longen in het oor:

„Sabine!” — —

Als door een bliksemstraal getroffen viel de beklagenswaardige vrouw in zwijm.

En zij zou uit het venster geslagen zijn, als de man haar niet met krachtigen arm had vastgehouden.

Nu gaf hij haar een stomp, zoodat zij in de keuken viel, keek haar in haar vreeselijk ontsteld gezicht en hief toen dreigend de vuist op.

Daarna vertrok hij en ging naar het park, in de richting, waar hij vandaan was gekomen.

Na een paar schreden keerde hij zich echter weer om, trad nog eenmaal onder het venster en riep:

„Sabine!”

Onmiddellijk vertoonde zich het door angst verwrongen gelaat van de oude vrouw in het venster-raam.

„Waar zijn toch Sam en Bill?”

„Zij slapen nog, genadige heer!” antwoordde de oude vrouw met bevende stem.

„Goed! Laat ze slapen, opdat zij daarna wat sterker zijn!”

Hij wierp nog een vreeslijken blik op de afgematte vrouw, die voor hem kroop als een vertrapte worm; daarna ging hij met flinke stappen den tuin in.

Toen men het gedruisch van zijn voetstappen van lieverlede niet meer hoorde, ontsnapte een hoorbare zucht uit Charly's borst.

Geheel en al verstijfd en nog steeds onder den indruk van de zoeven afgespeelde scene, keek hij als verbijsterd voor zich, en Raffles moest zijn vriend eerst eenige malen bij den schouder pakken, voordat deze weer tot zich zelf kwam.

Toen keek hij Raffles met een onbeschrijfelijke ge-laitsuitdrukking aan.

„De handelaar in blanke slavinnen — —” ontsnapte het nauwelijks hoorbaar aan zijn lippen.

„Hij was het!” antwoordde Raffles ernstig. „En dit beest in menschengedaante zullen wij tot den laatsten droppel bloed bestrijden.

Je hebt gehoord, waarmede hij die arme vrouw bedreigd heeft.

Het wijf heeft wel is waar dezen vreeslijken dood honderdmaal verdiend, doch nu moeten wij haar uit de klauwen van dezen booswicht redden. Want zij was eigenlijk slechts een werktuig in zijn handen.

Wij treffen het uitstekend. In haar tegenwoordigen gemoedstoestand zal zij ons geen leed doen, doch ik hoop, dat zij ons van nut zal zijn.

Sam en Bill daarentegen — ik vermoedde het, zijn twee volbloed negers en zijn gevaarlijker. Doch ook met hen zullen wij het wel spoedig klaar spelen, des te eerder, daar zij in een diepen slaap liggen.

De honden zijn echter op het oogenblik het meeste te vreezen. Zij konden namelijk door een te vroeg blaffen tegen ons, den geheelen aanval bederven. Wij moeten ze dus vóór alles onschadelijk maken.

Zijn je revolvers in orde, Charly?”

„Volkomen, Edward! Ik brand van verlangen, om aan het schandelijk bedrijf van dien schurk een einde te kunnen maken.”

„Het is nog zoo ver niet, mijn jongen! Houd een oogje in het zeil! De hoofdzaak komt nog. Doch de ontknooping is dicht bij.”

En zachtjes, als voor zich alleen, fluisterde hij:

„Marie! Geef den moed niet op! Wij zijn bij u, dapper meisje!”

Daarna sprak hij, na een laatsten blik in het rond te hebben geworpen, op beslist toon:

„Er op los nu!”

Met een paar sprongen waren de beide mannen bij de deur, die naar den tuin leidde.

Raffles trok haar achter zich dicht en schoof er den zwaren grendel voor.

Vervolgens gingen beiden naar de keuken, die onmiddellijk aan de linkerhand was.

Sabine had hun binnenkomen niet gehoord.

Zij lag met het hoofd in de handen op den grond en een krampachtig snikken deed haar gansche lichaam beven.

Charly ging naar het keukenvenster en sloot het zachtjes, terwijl Raffles zich over de ongelukkige vrouw heen boog.

Op het oogenblik, dat Charly bij de deur stond, in iedere hand een geladen revolver, trok de Groote Onbekende de handen der vrouw van haar gelaat weg.

Sabine wist in het eerste oogenblik in het geheel niet, wat haar overkwam.

Met wijd geopende oogen keek zij naar Raffles en toen naar Charly.

Zijn dreigende houding gaf haar echter spoedig haar bewustzijn terug.

Met een kracht en behendigheid, die Raffles aan de oude vrouw niet had toegedacht, kwam zij overeind en had lord Lister bijna omvergeworpen.

Maar hij was op zijn hoede.

Hij pakte de oude vrouw met zijn sterke handen beet en welke pogingen zij ook aanwendde om los te komen, het gelukte haar niet.

Intusschen had Charly van zijn zakdoek een prop gemaakt en terwijl hij zijn revolver naast haar neerlegde, stopte hij de vrouw de prop in den mond.

Het was hoog tijd, want het geschreeuw der vrouw werd daardoor nog juist bijtijds verstomd.

In het volgende oogenblik waren haar de handen op den rug vastgebonden.

Raffles zette nu de weerlooze vrouw op een stoel en sprak:

„Sabine, wij zijn gekomen om u uit de handen van uw heer, die een groote schurk is, te bevrijden.

Wij weten alles!” ging hij voort, „en wij hebben zoo even uw gesprek met mr. Robert Shayne afgeluisterd.

Hij heeft u niet met zachtheid behandeld, arme vrouw!”

Bij deze woorden streek Raffles haar vriendelijk over het hoofd en vervolgde:

„Het ligt nu aan u, uw lot aanmerkelijk te verlichten, wanneer ge mijn vragen vlug en openhartig beantwoordt.

Alleen wanneer ge dat doet, kunt ge dit huis levend en ongestraft verlaten!

Binnen een kwartier is de politie hier en dan is het te laat.

Luister dus!

Wij zullen de prop nu uit uw mond nemen.

Maar wanneer ge om hulp roept, dan is het uw laatste geluid geweest.

Charly," zei lord Lister tot zijn secretaris, „ga hier staan en houd je revolver gereed.

Ik hoop dat dit voldoende zal zijn om u van mijn bedoeling te overtuigen, Sabine. Ge ziet, dat wij geen gekheid maken.

En nu, antwoord mij:

Waar slapen Sam en Bill?"

De oude vrouw aarzelde een oogenblik, maar toen zij naar de revolver keek, zei zij stamelend:

„Op de tweede étage, mijnheer! Kamer no. 14!"

„Goed!" zei Raffles. „Als ge ons de waarheid niet hebt gezegd, dan was het je laatste leugen. Ga verder!

Waar zijn de honden? En hoeveel zijn er?

Vlug! Geef antwoord!"

„Er zijn er twee. Lux en Hector! Aan de overzijde zijn ze opgesloten."

Zij wees daarbij naar den tuin.

„Waar is dat: aan de oyerzijde? Spreek, vrouw!"

ging Raffles voort. „Wij hebben geen tijd te verliezen."

„Ze zijn in Marketstreet no. 24. Onze chef neemt ze iederen morgen voor zijn persoonlijke veiligheid mee en brengt ze des avonds terug. Des avonds blijven ze in den tuin.

Ze zijn vreeselijk kwaadaardig en verscheuren iedereen, die mijn heer te na komt."

Bij deze woorden ging er een rilling over haar lichaam. Zij dacht aan de dreigementen van haar meester.

„Ge behoeft nu geen vrees meer te hebben voor straf; die zal nooit voltrokken worden."

Met deze woorden stelde lord Lister de van angst bevende vrouw gerust.

„Wie zijn er anders nog in dit huis?"

„Nog vijf jonge meisjes," antwoordde de vrouw.

„Is dat waar?" vroeg Raffles.

„Ja, dat is waar," beweerde de oude, terwijl de tranen haar over de wangen liepen.

„En mr. Marsden? Slaapt hij ook in dit huis?"

„Ja, heel dikwijls, maar niet altijd!"

„Goed," zei Raffles. „Dit is voorloopig alles wat wij wilden weten!"

Daarna maakte Charly een touw ladder los, die hij

om zijn lichaam gebonden had, en daarmee werd de oude negerin vastgebonden aan den stoel, waarop zij zat, zoodat zij zich nauwelijks verroeren kon.

„Zoo, dat is alleen voor uw veiligheid!" zei Raffles, toen hij gereed was.

„Opdat ge gedurende onze afwezigheid geen domheden zult begaan, steken wij je nu nog eens de prop in den mond.

Binnen een half uur zult ge vrij zijn!" voegde hij er bij.

De oude vrouw liet zich gewillig de prop in den mond steken.

Raffles en Charly trokken nu hun laarzen uit, namen in iedere hand een revolver en liepen de trap op.

Zij hadden een touw gevonden, dat zij stuk sneden en om hun lichamen bonden.

Zoo uitgerust gingen zij geruischloos naar de tweede verdieping.

Op de deur naast de trap was een bordje, waarop no. 14 stond.

De beide mannen hielden den adem in.

Zij konden duidelijk aan de diepe ademhaling hooren, dat de beide negers vast sliepen.

De deur naar hun slaapvertrek stond op een kier.

Raffles en Charly gingen ieder voor een bed staan.

De mannen, die er in lagen, waren, zooals Raffles vermoed had, negers.

Zij konden over reuzenkrachten beschikken, want hun spieren bewezen dat.

Maar er was nu geen tijd om de slapende reuzen langer te bekijken.

Met vlugge handen werden de touwen, die zij hadden meegebracht, verscheidene keeren om de lichamen en ledikanten der negers geslingerd en op een teeken van Raffles werden deze boeien vast dichtgetrokken en vastgeknoopt.

Thans scheen er leven in de slapenden te komen.

Maar zij konden hun reuzenkrachten niet meer aanwenden.

Zij lagen totaal weerloos en nu werden hun voeten nog met touwen omwonden en het eind daarvan aan de ledikanten bevestigd.

De negers brulden als wilde dieren, totdat het schuim hen op den mond kwam.

In weerwil van hun hevigen tegenstand werd hen een prop in den mond gestopt en werden zij voorloopig aan hun lot overgelaten.

Ten overvloede — of misschien uit voorzichtigheid — werd het vertrek afgesloten.

Nu gingen de beide vrienden naar de eerste verdieping.

Raffles wenschte nu het meisje, dat reeds uren lang op haar bevrijding wachtte, voor alle anderen de blijde tijding te brengen, dat het uur der bevrijding was aangebroken.

Hij wist waar haar kamer was en toen hij voor de deur stond, waar achter zich Marie bevond, beefde zijn stem toen hij riep:

„Juffrouw Marie! Juffrouw Marie! Hoort u niet? Uw redders zijn hier!

Wees zoo goed de deur te openen! Of zeg ons den weg, waarlangs wij bij u kunnen komen.

Heb nog een oogenblik geduld, wij komen reeds!”

Met deze woorden gingen de beide mannen naar de keuken, verlostten de negerin van haar boeien en geboden haar, om de kamers der meisjes te openen.

De oude vrouw gehoorzaamde onmiddellijk.

Voor het vertrek van Marie was zij bijna omgevalen, maar Raffles, die achter haar stond, hield haar overeind.

De deur werd ontsloten, maar wilde niet opengaan, omdat aan de binnenzijde de kast er voor stond.

Door de vereenigde pogingen der mannen gelukte het spoedig, de kast op zij te schuiven en met een kreet van blijdschap wierp het mooie meisje zich in de armen van haar redders.

Maar spoedig liet zij hen blozend weer los en Raffles en Charly lieten haar alleen.

Na eenige oogenblikken waren ook de andere vier meisjes bevrijd; zij waren allen beeldschoon, en tusschen de 16 en 19 jaar oud.

Maar zoo mooi als Marie waren zij niet.

Raffles noodigde allen in de eetkamer om te beraadslagen.

De meisjes moesten maar komen, zooals zij thans gekleed waren; zij hadden niets dan lichte peignoirs aan.

Mr. Shayne had hen al hun kleeren afgenomen, om hun de vlucht te beletten.

Want in hun dunne kleeding konden zij zich in dit jaargetijde niet op straat wagen, zonder zich aan hevige ziekten bloot te stellen.

Nu wist de oude negerin goeden raad.

Zij haalde al de kleeren, die mr. Shayne de meisjes had afgenomen, zoodat zij spoedig weer behoorlijk gekleed waren.

Intusschen hadden Raffles en Charly het heele huis doorzocht en vreeselijke dingen te voorschijn gehaald.

Het kantoor van mr. Shayne werd vooral nauwkeurig doorsnuffeld.

Het slot der brandkast, die daar stond, bezorgde den Grooten Onbekende weinig moeite.

Binnen korten tijd lagen de in de kast opgehoopte schatten voor de beide vrienden bloot.

Er waren zes maal honderdduizend pond sterling in banknoten voorradig; verder een massa effecten en buitendien verscheidene zakken met goudgeld.

Raffles nam vijf pakjes banknoten, die ieder een waarde van eenmaal honderdduizend pond sterling bevatte.

Het andere liet hij liggen.

In de eetzaal overhandigde hij aan ieder der meisjes een der pakketten.

„Neemt dit, dames, als schadeloosstelling voor de doorgestane ellende.

Het is slechts een klein gedeelte van de groote schuld, die mr. Shayne op zich heeft geladen en die ik hiermede uit zijn naam betaal.”

Toen steeg de blijdschap der meisjes ten top, want met uitzondering van Marie waren ze allen doodarm.

Marie wees het geschenk af.

En met smeekende stem sprak zij tot Raffles:

„Ik wil niets van dit ellendige geld hebben. Neem gij, mijn redder, mijn bevrijder, dit aan, en verdeel het naar uw goedvinden onder de hulpbehoevenden.”

Met een diepe buiging nam lord Lister het geld aan, en een hartelijke blik dankte hem voor zijn handelwijze.

Op dit oogenblik hoorde men in de verte hevige kloppen.

Een angstkreet ontsnapte aan de lippen der meisjes.

Raffles had moeite om haar gerust te stellen en om de negerin vast te houden, die als een bezetene wilde wegloopen.

„Het gevaar is nog niet geheel en al geweken, dames!” riep Raffles. „Blijft om 's hemels wil nog een kwartier bedaald. Dan bent u vrij. Maar verlaat onder geen enkele omstandigheid dit vertrek vóór dat ik het u zeg.

Dus tot weerziens!” riep hij.

Daarna sloot hij de deur dicht en stak den sleutel in zijn zak.

In groote haast deelde hij nu aan de oude vrouw mede, wat zij doen moest.

Door een blik uit het venster had hij zich er van overtuigd, dat slechts een man, die hevige bloedde, toegang verlangde.

Die man droeg een langen baard.

Het was niemand anders dan Thomas Marsden.

Hij kwam zonder hoed en scheen haast te hebben.

Daarom lette hij ook niet op de verontschuldigen van Sabine, doch snelde haar voorbij en liep de trap op.

Daarbij riep hij onophoudelijk:

„Sam! Bill!! Snel! Snel!”

Thans had hij de eerste verdieping bereikt en terwijl hij van plan was om naar de tweede te gaan, werd hij plotseling van twee kanten tegengehouden en vóór dat hij goed wist, wat er met hem gebeurde, lag hij geboeid op den grond en keek in de gezichten van Raffles en Charly.

Hij dacht nu natuurlijk, dat hij de beide mannen uit den kelder voor zich had en schreeuwde zoo hard als hij kon:

„Sam, Bill.”

Maar de geroepenen vertoonden zich niet.

„Laat dat geschreeuw toch!” sprak Raffles, „ge ziet toch wel in, dat het doelloos is.

Sam en Bill liggen hier boven op hun bedden en kunnen zich niet verroeren. Zeg ons liever, waar mr. Robert Shayne en zijn beide honden zijn.”

„Kom dan maar wat naderbij,” zei mr. Marsden.

„In den kelder! In den kelder! Ze zijn gevluht. Ter hulp!” — — —

Meer kon hij niet uitbrengen.

Ook hij voelde plotseling een prop in den mond, zoodat hij geen woord meer kon spreken.

Daarop nam Raffles hem op den schouder en droeg hem in het vertrek van mr. Shayne.

Hier legde hij hem op den grond en sloot de deur.

Intusschen bedacht hij, wat mr. Marsden eigenlijk met zijn verward gesprek kon bedoeld hebben.

Hij herinnerde zich Holmes en diens begeleider, die naar het scheen in dezelfde verbinding tot elkaar stonden, als hij tot Charly.

„Charly!” riep hij luid.

Maar de geroepene stond reeds aan zijn zijde en had de oude negerin meegetrokken, die, naar het scheen, geheel zinneloos was.

Zij namen de vrouw tusschen hen in en trokken haar mede in den tuin.

„Vooruit! en zeg waar de geheime deur is, die uit den tuin naar den kelder voert van het huis in Market street 24!”

Sabine wees met haar rechterhand naar den linkerhoek van den tuin en de beide vrienden gingen er met haar heen.

Nu zagen zij het tuinhuis en hoorden er een woedend geblaf.

„Opgepast!” riep Raffles.

Op dit oogenblik sprongen met een vreeselijk gehuil twee reuzengroote bloedhonden op hen toe.

Raffles en Charly hadden geen oogenblik hun kalmte verloren.

Men hoorde twee schoten en de beide beesten lagen op den grond.

De vrienden gingen er heen en nu hoorde men nog eens twee schoten.

Na eenige krampachtige stuiptrekkingen waren de honden dood.

Dit alles was het werk van eenige oogenbikken.

Mr. Shayne, die vreeselijk geschrikt was, verscheen nu ook in het tuinhuis.

Hij bleef als verlamd staan en keek naar de beide mannen, die met de revolvers in de hand op hem af kwamen.

Toen hij zag, dat de loopen der wapens op hem gericht waren, scheen er leven in hem te komen.

Zijn gezicht werd blauw en zijn aderen zwollen op.

Hij wilde een beweging maken en iets zeggen.

Maar plotseling viel hij neer en bleef bewegingloos liggen.

Toen Raffles en Charly bij hem kwamen, zagen zij, dat hij dood was.

Zijn oogen stonden verdraaid, de mond was wijd open, zijn neus was door den val gewond.

Mr. Robert Shayne was dood.

Een beroerte had een einde aan zijn leven gemaakt.

De beide vrienden stonden als versteend voor zijn lijk.

Enigen tijd later keerden zij zich om en gingen naar het tuinhuis.

Voorzichtig begaven zij zich naar den ingang van den kelder.

Zij hadden hun electriche zaklantaarns te voorschijn gehaald en ontstoken; de ruimte werd daardoor goed verlicht.

Van af de plaats, waar zij gestaan hadden zag men bloedsporen, die naar het midden van den kelder voerden.

Deze sporen volgden zij voorzichtig, steeds met de revolvers in de hand.

De bloedsporen hielden op en een groote plas be- wees hen, dat mr. Marsden hier gewond was.

„He! Is hier iemand?” riep Raffles.

En nogmaals riep hij:

„He, schiet niet! Er zijn vrienden in de nabijheid!”

De beide mannen luisterden naar een antwoord.

Uit een der hoeken drong eindelijk een geluid tot hen door.

„Wie is daar?” herhaalde Raffles luide, terwijl hij het pistool steeds in zijn rechterhand hield.

„He, Sherlock Holmes! Hier zijn vrienden. Kom toch te voorschijn!”

Lord Lister had deze woorden bij toeval geroepen.

Nu kwam er een duidelijk antwoord uit een der hoeken naast de geheime achterdeur.

„Komt! Helpt ons, wij kunnen niet voor- of achterwaarts!”

„Ach zoo!” antwoordde Raffles.

„Hebt geduld! Wij zullen u helpen!”

De beide vrienden waren naderbij gekomen en zagen nu in de diepte den grooten werelddetectieve en zijn begeleider.

Zij waren daarvan overtuigd, daar ook Holmes zijn zaklantaarn te voorschijn had gehaald en bij haar licht met Harry vergeefsche pogingen had aangewend, om zich door de zware balen katoen een weg naar buiten te banen.

„All right!” riep Raffles tot Charly, en beiden staken hun wapens in den zak.

Vervolgens maakten zij zich gereed om de balen aan den kant te rollen, en na een kwartier daarmede bezig te zijn geweest, konden redders en bevrijden elkander hartelijk de hand drukken.

De vier mannen gingen nu door de waranda naar den tuin.

Sherlock Holmes en Harry zagen den dooden man in het gras liggen en wendden er zich met een huivering van af.

Niet ver daarvan verwijderd lagen de doode honden.

De oude negerin zat bij hen en streelde de doode beesten onophoudelijk.

Zij namen de vrouw mede en gingen in huis.

Sam en Bill, de beide negers, werden bezichtigd, daarna zocht men mr. Marsden op en deze werd door Harry verbonden.

Ten slotte werd een bezoek aan de vijf meisjes gebracht.

Er werd door de vier mannen niet veel gesproken, want zij begrepen elkander zonder dat en Sherlock

Holmes en Harry erkenden gaarne, dat de beide aanwezige politieagenten de flinkste waren van Scotland Yard.

Sherlock Holmes nam zich voor om den inspecteur van politie Baxter in het bijzonder op deze menschen attent te maken en ze bij hem aan te bevelen.

Nadat de bevrijden alle vertrekken onder Raffles' leiding gezien hadden, werd er versterking van de politie gehaald.

Charly, die de jongste was, nam dit gaarne op zich.

Hij nam afscheid van de dames, die hem niet genoeg dankbaar konden zijn voor haar bevrijding.

Miss Marie drukte hem herhaaldelijk de hand en in haar oogen was meer te zien dan alleen dankbaarheid.

Nadat Raffles eenige complimenten over zijn scherpzinnigheid van den grooten werelddetectieve had ontvangen, ging ook hij heen.

De beide vrienden namen hun weg door de poort van het huis in de Williamstreet no. 6. De sleutel daarvan stak in het slot. De deur was behalve met een slot ook met zware grendels gesloten geweest.

Het was des avonds tien uur, toen Raffles en Charly het grijze huis verlieten, terwijl Sherlock Holmes en Harry achterbleven om de gevangenen te bewaken en het transport te begeleiden, zoodra er versterking gekomen was.

Lord Lister begaf zich met zijn secretaris naar de naastbijgelegen restauratie en telefoneerde naar Scotland Yard om inspecteur Baxter te spreken.

„Ik ben aanwezig,” antwoordde Baxter. „Wie daar?”

„Hier John C. Raffles!”

Goeden avond, mijnheer de inspecteur van politie! Gaat het u goed, ja?

Ik heb een mooi zaakje voor u.

Dat wil zeggen: het werk is reeds gedaan. Nu moogt u den roem inoogsten.

Ziet u, zoo ben ik, mijnheer de inspecteur van politie!

Zend dadelijk een rijtuig met manschappen en een transportwagen naar Sherlock Holmes, uw vriend, en — luister goed, mijnheer de inspecteur — ook mijn vriend, naar de Williamstreet no. 6.

Men verwacht daar dringend uw hulp. Haast u!

Leef wel, mijnheer de inspecteur van politie! adieu! Tot weerziens!”

Lachend hing Raffles de telefoon weer op en keek Charly aan.

Deze had alles gehoord en reikte Raffles de hand. John Raffles drukte die hand hartelijk en stak daarna een sigaret op.

„Dat was een drukke dag, waarde Charly, niet waar?”

„Dat was het Edward! Maar het groote succes heeft de moeite ook ruim beloond!”

DE · SKI-LEERAAR.

De dames aanbadden hem.

De heeren echter, die deel namen aan de ski-lessen zagen van uit de hoogte op hem neer, hoewel hij hun wel aanstond, maar wijl ze in hem een ernstigen concurrent zagen.

Steffi van Meien toonde hem het allerduidelijkst, dat ze bijzonder op hem gesteld was — en dokter Albert van Huttenberg kon het minst van allen zijn tegenzin voor hem verbergen, want hij kon het gewoonweg niet uitstaan, dat Steffi den leeraar zoo bijzonder aardig scheen te vinden.

Meneer Doopman, aldus was de naam van den leeraar, gedroeg zich onberispelijk.

Maar hij kon er niemendal aan doen, als zijn oogen begonnen te schitteren, wanneer Steffi's lenige gestalte in het witte sportpakje met de oranjekleurige muts opdoemde.

Ze konden er feitelijk geen van beiden iets aan doen, dat hun blikken elkander telkens ontmoetten, dan terstond een andere richting uitkeken — en ten slotte elkander toch weer ontmoetten.

Oppassen was de boodschap. — — —

Het eerste gedeelte van het ski-onderricht was al achter den rug.

De leerlingen strekten de knieën, kruisten de groote skischoenen en vlogen over het terrein in rechte lijn of sierlijke buigingen.

Het was eigenlijk de eerste proef, die de leerlingen heden aflegden.

Greta Kerkof en Rosa Ruders erger 'en zich erover, dat de aangeboden leeraar geen enkel woordje van lof had voor haar prestaties.

Hij scheen er niet de minste aandacht aan te wijden, dat zij al hun best deden.

„Keurig mooi, Greta!” riep Rosa zoo luid mogelijk.

De leeraar hoorde niets.

„En jij dan, Rosa! Prachtig, hoor! Wat zwier je daar sierlijk!”

Nog hoorde meneer Doopman geen woord van waardering uiten.

„Dokter Huttenberg!”

„Ja, juffrouw Greta!”

„Ik wilde u iets vragen!”

„Ga uw gang!”

„En zult u mij antwoorden?”

„Ik vermoed van wel.”

„Zeg mij dan eens, wat denkt ge eigenlijk van onzen leeraar?”

„Ik?..... Ik houd hem voor een advokaat of ingenieur zonder aanstelling of praktijk en die zich nu als ski-leeraar door den winter heenslaat.

Dat komt in Zwitserland wel meer voor. Of..... hij is een oplichter. Wat zegt gij er van, graaf Rönne?”

„'t Interesseert me niet,” antwoordde de veertigjarige graaf. „Hij heeft héél goede manieren en men kan zéér veel van hem leeren!”

„Maar hij moest zich veel meer met ons bemoeien,” mokte Rosa.

„Ik zal het hem eens zegen,” pruilde Greta.

„Wat is er, dames, wat is er aan de hand?” vroeg de veelbesprokene, die juist kwam aansuizen.

„O niets meer!” antwoordde Greta met veel kokette gebaartjes.

„Gelukkig!”

Greta lachte.

„Ge begint al aardig te vorderen,” zei Doopman.

„Dank u!”

„Geen dank! Ik meen het! Hebt u veel kwaad van mij gesproken?”

„Integendeel! Zéér veel goeds!”

Doopman lachte luid.

„Maar luister eens! Daar ge allen de ski-sport nu meester zijt, zullen we morgen een tocht maken!”

„Heerlijk!” klonk het als uit één mond.

Den volgenden dag ging een vroolijk troepje op weg, dat vloog over de witte vlakten.

Eenzaam lagen de hutten verspreid in de wijde ruimte.

Naast den leeraar liep Steffi op haar houten renners door de witte, wollige massa.

Zij zag er bekoorlijk uit.

Haar wangen waren met een zacht-rose tint bedekt, haar oogen glansden in hun droomerige uitdrukking, om haar roode lippen speelde een glimlach.

Graaf Rönne, die tot nog toe voor hen uit had gesuisd, bleef plotseling staan.

„Wat zoudt ge er van denken,” vroeg hij, „als we eens een uitstapje naar boven maakten over het sneeuwveld?”

Doopman trok een bedenkelijk gezicht.

„Dat is niet aan te bevelen, omdat aan de noordzijde een gevaarlijke helling is, graaf!”

Rönne scheen daaraan geen geloof te slaan.

Hij verdween, om voorzichtig den boel eens te onderzoeken.

Het tweetal bleef dus zoo goed als alleen daar boven op den berg. — — — —

Een roep van den dokter, die den weg bergop niet kon vinden, schrikte beiden op.

„Zal ik hem tegemoet gaan?” vroeg Doopman.

„’t Is niets erg, als ge het niet doet,” lachte Steffi met een beetje leedvermaak.

„Ja — hij gunt mij slechts zelden het voorrecht om naast u te loopen.”

„Alleen hij, wien ik het geef, heeft dat recht,” verklaarde Steffi uit de hoogte. „Waarom kijkt ge mij zoo vreemd aan?”

„Mag ik dat niet?”

Zijn toon klonk zoo hartstochtelijk, dat het meisje sneller begon adem te halen, terwijl haar ongeduld hoe langer hoe grooter werd. Als hij zich eens verklaarde...! Ze wilde het hem heel gemakkelijk maken... Wat ook de anderen mochten beweren... zij had hem lief... ze had hem liever dan alles ter wereld — — —

„Of dat mag? Kan u dat dan iets schelen?”

„O, juffrouw Steffi... u bent... u bent mijn heerscheres... ik. ...ik ben slechts uw dienaar...”

Zij zweeg.

„En — — —”

„Nu... en?”

„Hoe ongerijmd het ook moge klinken... de dieenaar, de slaaf begeert zijn meesteres!”

Zijn oogen fonkelden, zijn neusvleugels trilden.

„Ge zijt geen slaaf... dat is geen woord voor u... ik wil dat niet meer uit uw mond hooren... geloof mij, meneer Doopman... dat woord klinkt niet... maar laat ons daarover geen oneenigheid krijgen... laat ons maar weer vrede sluiten...”

En ze reikte hem de hand.

„Graag... als ge mij belooft...”

„Geen voorwaarden! Dan breek ik de onderhandelingen af,” sprak zij op overmoedigen toon.

Hij had zoo gaarne zijn gloeiend gelaat op haar hand gedrukt.

Maar in de verte doemden reeds de anderen op.

Een korte rust — toen werd de terugtocht aanvaard.

De dragers zouden worden ontslagen. Men betaalde. Steffi zocht in haar tasch, zocht — zocht onrustig naar haar portemonnaie. Ze was verdwenen.

„Misschien wil een der heeren voor mij betalen... ik heb mijn portemonnaie verloren...”

Doopman bood zich aan om het geld voor te schieten en om te zoeken.

Maar Steffi protesteerde.

„Dat gaat niet aan,” sprak zij, „in de diepe sneeuw...”

„Zat er veel in?” vroeg Rosa.

„Tamelijk... maar dat zal ik eerder te boven komen dan het verlies van de beurs; het is een zilveren, in den vorm van een oester... een herinnering aan het hofbal... de oude vorst heeft ze zelf zijn gasten overhandigd...”

De steeds achterdochtige dokter had den ski-leeraar geen oogenblik uit het oog verloren.

Hij constateerde met innerlijke voldoening, dat Doopman van kleur verschoot en een verlegen indruk maakte... zoo, zoo!

„Dat kwam natuurlijk om zijn slecht geweten te verbergen, dat Doopman zich nu van het gezelschap afwendde en naar graaf Rönne keek, die zich op den stijlen bergwand oefende, op en neer balanceerde en... plotseling verdween.

Toen gooide Doopman bliksemsnel zijn wollen jas uit en vloog naar beneden...

En toen de wollen jas in de sneeuw vloog, viel nog iets op de witte vlakte: een zilveren beurs in den vorm van een oester...

Allen zagen het, allen keken elkaar aan, doch nie-

mand stak een vinger uit om het kleinood op te rapen.

Met trotsch gebaar wierp Steffi het hoofd in den nek en in haar oogen fonkelde het waarschuwend, dat toch niemand een woord ter verdenking mocht uiten.

En terwijl allen zoo bij elkaar stonden, kwam een der dragers terug, een zilveren portemonnaie in de hoogte houdend.

„Heeft iemand dat verloren?” vroeg de man.

Allen ademden verlicht en Steffi was zoo gelukkig dat zij den geheelen inhoud van haar beurs den verbluften vinder in de handen schudde.

De beurs echter behield zij en die zwaaide ze omhoog, toen Doopman met den geredden graaf terugkwam.

— — — — —
— — — — —
— — — — —
— — — — —

Hoe Doopman aan het zilveren kleinood was gekomen?

Ook *hij* was op het hofbal geweest en daar was hij, de eenvoudige landedelman, op Steffi verliefd geworden.

Maar hij was, helaas, niet aan haar voorgesteld.

Toen een toeval hem met haar in Tyrol samenbracht, wist hij den officieelen ski-leeraar over te halen, hem diens baantje af te staan, opdat hij het geliefde meisje dagelijks zou kunnen zien en haar karakter kon toetsen.

En hij werd inderdaad zeer verlegen, toen Steffi meedeelde, dat zij haar beurs had verloren.

Als hij haar de zijne had aangeboden, zou ze hem misschien niet hebben geloofd. — — —

Dat alles vertelde hij haar op den terugtocht, toen de laatste gouden zonnestrallen de bergtoppen als in vuurgloed zetten.

„...En hou je werkelijk van mij?”

„Meer dan van mijn leven....! Je hebt mij heelmaal ingepalmd...”

„Of jij mij.... Van het eerste oogenblik af, Steffi.... Ik vreesde soms, mijn liefde te moeten begraven en had bijna reeds alle hoop opgegeven....”

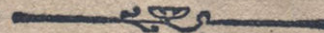
„Zoo....?”

„Inderdaad....”

„En hoe gevoel je je nu?”

„Overgelukkig!”

En ze kusten elkander, telkens als een kromming in den weg hen aan de blikken der anderen onttrok.

GESTRAND.

„Ziet ge daar dien flinken kerel, die zijn mond geen oogenblik kan stilhouden en daarbij telkens een briljanten ring laat bewonderen?”

Met deze woorden maakte de oude heer Stormheuvel zijn vrienden in het Grand-Café op een ander tafeltje opmerkzaam, vanwaar af en toe eenige woorden konden worden verstaan.

Zoo hoorde men:

„Onder broeders 200 Mark waard!”

„Dat is voor niet!”

„Alleen aan particulieren!”

„Een zeldzame gelegenheid,” en dergelijke uitroepen.

„Mijn hemel!” riep plotseling Stormheuvels vriend Mullauer uit, „dat is dezelfde persoon, die hier onlangs met een kellner onderhandelde over een kleinood.”

„Dat wil ik wel gelooven,” antwoordde Stormheuvel, „want ik durf wedden, dat hij van beroep sluikhandelaar is — een van die moderne ridders, die van de domheid hunner medemenschen leven en nog wel zeer goed leven!

Zulke heeren — maar er zijn ook genoeg dames van dat soort! — weten zich langs geheimzinnige wegen edelsteenen, horloges, sieraden en dergelijke dingen te verschaffen, meestal van minderwaardige qualiteit, om

ze later tegen apothekersprijzen weer van de hand te doen.

Wanneer de koopers daarna inzien, dat zij bedrogen zijn, zijn de „heeren” verdwenen, of wel zij weten zich er zoo netjes uit te draaien, dat zij steeds door de ma-zen der wet weten te sluipen.

Ik ken dat soort luidjes!

Ik heb hen in hun gevaarlijk beroep nu al overal gadeslagen — in sigarenwinkels, restaurants, bij de wedrennen en in gezelschappen, waar zij zich met wat goede manieren weten in te dringen.

Zelfs in de wachtkamers der doktoren en advocaten weten zij slachtoffers te maken.”

„Ja,” sprak een andere tafelgenoot op bescheiden toon, „maar kunnen het misschien ook onschuldige zaken zijn, welke zij drijven?”

Nu stootte de oude Stormheuvel op, zijn gelaat werd rood van toorn en de aders op zijn voorhoofd zwollen op.

„Onschuldig?! Dat kunt gij begrijpen! Bedriegers zijn het allemaal — flesschentrekkers en oplichters, die men op staanden voet moest gevangen nemen om hen onschadelijk te maken.

Zij trekken er partij van, dat iedereen tegenwoordig graag met juweelen wil pronken, vooral onze lieve dames. Men verbeeldt zich, een gelegenhedskoopje, een „occasion” — zoo'n beetje Fransch staat gekleed — te hebben gehad. Later blijkt dan pas, hoe men erin gevlogen is.”

Stormheuvel was langzamerhand kalmer geworden, nam een slokje bier uit zijn glas en vervolgde, nadat hij zijn dikke snor had afgeveegd:

„Kom, laat ik u eens een geschiedenis vertellen. Ik spreek er niet graag over, maar die windbuil daarginds heeft de herinnering eraan weer in mij wakker geroepen.

Dan zult gij ook begrijpen, hoe het komt, dat ik zoo het land heb aan dergelijke oneerlijke kooplui.

Luistert!

Ik was voogd over een pracht van een jongen, die, als kind van een doodarme weduwe, zich tot een flink mensch had ontwikkeld.

Hij was te Tilsit in betrekking geweest en had daar een spaarduitje overgehouden, terwijl hij ook zijn oude moeder op flinke wijze steunde.

Hij was een fatsoenlijke, sympathieke kerel — alleen een beetje lichtgeloovig, kinderlijk en weekhartig.

Toen de oude vrouw gestorven was, dacht hij aan trouwen. Hij was intusschen drie en twintig geworden

en dacht in zijn Martha, een knappe blondinne, een kameraad voor het leven te hebben gevonden.

Maar eerst wilde hij naar Berlijn gaan om het leven onder de oogen te kijken, en om wat sneller vooruit te kunnen komen.

Ik zelf zette hem daartoe aan, vooral, omdat ik in dien tijd mijn zaak in Berlijn had en hem dus met raad en daad ter zijde kon staan.

Hij kwam dus naar Berlijn, was zeer trotsch op zijn 400 Mark en hoopte, ze binnen afzienbaren tijd tot 4000 te zien aangroeien. Dan zou het voldoende zijn om een huishouding op te zetten.

Nauwelijks is hij een paar dagen in Berlijn, of hij zit 's avonds in een café in de Schonhauser Allee, waar hij een zeer levendig gesprek aanhoort tusschen twee heeren. Hij begrijpt weldra, dat de een den ander een lommerdbriefje te koop aanbiedt.

„Ja,” sprak de ander, „ik zou het lommerdbriefje zeer gaarne van u koopen. Het is geen geld! Maar — drommels! — ik heb de vijftien Mark toevallig niet bij mij. Als gij nog een paar minuten hier wilt blijven, zal ik het geld gaan halen.”

Daarna verdween de spreker, zonder terug te komen en na eenige oogenblikken wendt de achtergeblevene zich tot mijn Frans.

„Mijnheer, zoudt gij zaken met mij willen doen? Ik heb een lommerdbriefje van een gouden remontoir-horloge, dat voor 70 Mark beleend is, welks eigenlijke waarde echter — kijk, lees zelf maar! — 120 Mark bedraagt. Ik wil het voor 15 Mark verkoopen. Ik kan er niet over denken, het horloge in te lossen en ik heb de vijftien Mark broodnoodig. Gij doet dus een goed werk en doet daarenboven uw eigen voordeel.”

Mijn goede, onervaren jongen laat zich verleiden en koopt het lommerdbriefje.

Een gouden remontoir-horloge, denkt hij, — dat kan men in Berlijn uitstekend gebruiken!

En voordat hij het zelf weet, is hij met den ander in een vertrouwelijk gesprek.

Al spoedig weet de vreemdeling, dat Frans pas uit de provincie is gekomen, dat hij een bedrag van 400 Mark bij zich heeft, dat thuis zijn bruid op hem wacht en nog veel meer.

En nu begint hij zijn verleidingskunsten: als Frans snel vooruit wil komen, is er voor hem, tenminste hier in Berlijn, maar één weg: voor weinig geld juweelen inkoopen, die hij dan voor het twee- of drievoudige weer van de hand kan doen.

Men moet de gelegenheid aangrijpen — het geld ligt, om zoo te zeggen, op straat.

Hij had juist weer een advertentie gelezen, waarin een elegante dame uit het Westen der stad wegens familieomstandigheden haar juweelen te koop aanbood. Frans zou daar stellig een prachtig sieraad voor zijn bruid kunnen koopen. Als Frans het wenschte, zou hij onmiddellijk met hem naar de dame rijden, hem helpen uitzoeken en hem raad geven.

Weer bezwijkt de jongen voor de verleiding en — twee uur later bezit hij driehonderd Mark minder!

Den volgenden dag gaat hij naar het hem aange-
deuide pandjeshuis, om het horloge in te lossen.

Natuurlijk krijgt hij het niet te zien, voordat hij het geld heeft betaald. Het gouden „remontoir-horloge” voelt wel zwaar aan, maar ziet er verbogen en gedeukt uit. Volgens de beschrijving van zijn nieuwen vriend had hij zich het horloge geheel anders voorgesteld.

Ook de „prachtige broche”, de diamanten oorringen en de andere „familiestukken”, die hij van de „voorname dame” heeft gekocht, zien er nu, in het nuchtere daglicht, veel matter en ouder uit dan gisteren bij kaarslicht.

Opeens overvalt den armen jongen een vreeselijke angst: zouden de beide mannen in het restaurant en de fijne dame, die het oogenschijnlijk zoo goed met hem meenden, onder één hoedje spelen en hem bedrogen hebben?

Om zichzelf gerust te stellen, zocht hij zoo gauw mogelijk een goudsmid op en verzoekt dezen, de voorwerpen ruw te taxeeren.

En nu komt de waarheid aan het licht: Frans is in de handen gevallen van gewone oplichters. Dit gebeurt, zoo vertelt hem de juwelier, in de groote steden zeer dikwijls!

Het gouden horloge blijkt een oud, afgedankt, onbruikbaar ding te zijn met een dunne kast waarin een dikke looden ring op onzichtbare wijze is aangebracht.

De pandjesbaas had zich zelf in de waarde van het door hem beleende horloge vergist!

Ook het geval met de „fijne dame” was zeer gewoon. Deze vrouw had haar kostbare familiestukken niet van een harer voorouders, maar van een nog in leven zijnden handelaar „geërfd”, d. w. z. tegen hooge provisie ter verkoop overgenomen.

Het waren verzilverde voorwerpen uit onedel metaal vermengd met echte en onechte bestanddeelen.

Alles was blijkbaar gemaakt voor den sluiphandel en niet bestemd voor zaakkundige juweliers.

Het prachtige étui, waarin de broche lag, was oud en had nimmer bij het waardelooze sieraad behoord.

Frans wist genoeg. Hij was wanhopig, gebroken — hij wist, dat hij zijn zuur verdiende, en uit den mond bespaarde duiten had weggegooid.

Nasporingen naar de brutale oplichters bleven vruchteloos.

Zoo kwam hij diep bedroefd en verslagen bij mij op kantoor en biechtte haarfijn en snikkende zijn droevig avontuur.

Ik probeerde hem te troosten, had het echter zeer druk en verzocht hem, den volgenden dag terug te komen. Dan wilde ik de zaak nog eens met hem bespreken en zien, wat er, met behulp van mijn advocaat, nog aan te doen was.

Hij is n o o i t teruggekomen!

Den volgenden avond reeds las ik in de courant, dat een jonge man, Frans Masuhr genaamd, zich in den Tiergarten had doodgeschoten. Men had op hem verscheiden kostbaarheden gevonden, die waarschijnlijk van diefstal afkomstig waren — zoo las ik!

Ik had het genoeg, zijn bruid langzaam op het gebeurde te mogen voorbereiden en hem te helpen begraven.

„Nu weet gij,” zoo sloot Stormheuvel zijn verhaal, „waarom ik zoo het land heb aan die gewetenlooze uitzuigers.

En nu — wel te rusten!”

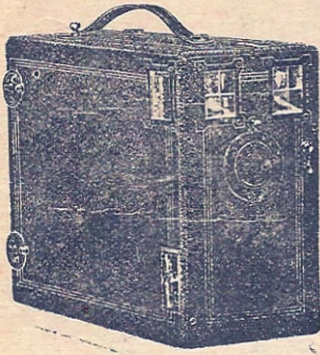
De volgende aflevering (No. 79) bevat:

„De Noordpool-zwendel”.

MARA-MARIS
CIGARETTES EGYPTIENNES
OVERAL VERKRIJGBAAR.

Gelre=Camera's!

Zeer geschikt als geschenk

Billijke en goede hand-camera v. beginnende jonge amateur-fotografen. — Te laden voor 6 opnamen. — Elke opname kan afzonderlijk uitgewerkt worden. Formaat $4\frac{1}{2} \times 6$ $6\frac{1}{2} \times 9$ 9×12 cm.

Prijs . . f 2.55 f 3.70 f 5.75
Voll.uitr.- 6.80 - 8.45 -11.75

De volledige uitrustingen bestaan uit: Camera en alle verdere benodigdheden om direct te kunnen fotografeeren, alles in stevigen doos verpakt. — Nadere inlichtingen verstrekt: **E.FISCHEL Jr. AMSTERDAM**
Foto-Artikelen,
GELDESCHEKADE 88

W.F.Robbers, Leliegracht 18

Telefoon 3034

Spreekmachines

voor PLATEN en ROLLEN van alle voorname fabrieken.

Steeds 22000 platen en rollen en 200 machines in voorraad. Vrije gehoorzaal. Het adres voor de echte Gramophone-platen met de „FOX-HOND” en de echte Edison machines en rollen. Eigen reparatie-inrichting. Zondags geopend. Solide personen op termijnbetaling. **HANDELAARS RUIME PROVISIE.**

Wilt U weten

iemands adres, zijn gedrag of financiële gesteldheid; of Uw personeel betrouwbaar is;

Wilt U inlichtingen

over iemand uit Uwe naaste omgeving; over verbintenissen en de personen met wie men deze wil aangaan, wendt U dan tot de

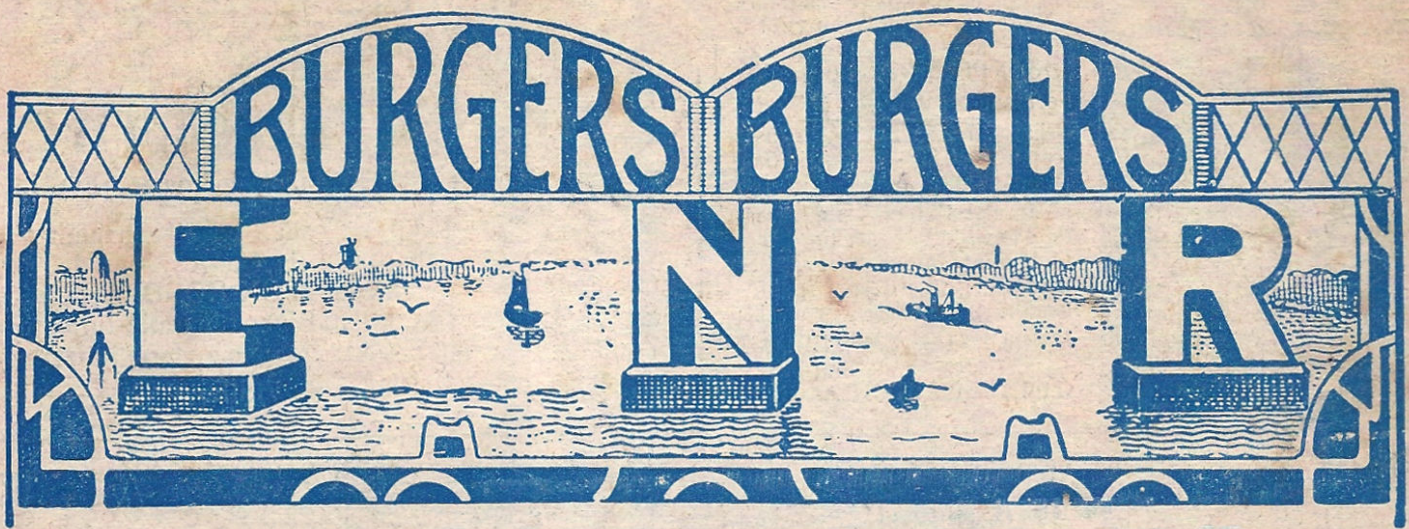

van Personen en Zaken in Binnen- en Buitenland

Afdeeling van de „Nieuwe Rotterdamsche Veiligheidsdienst”

Kantoor: Gelderschekade 27a (Beursplein). Tel. Int. 3680. Directie: Verschoor & Co.

Bekwame Detectives in dienst. Hoog geplaatste personen behooren tot onze cliënten.

Een Rijwiel koopen MET OORDEEL
is een Rijwiel berijden met voordeel.
Wie juist oordeelt, koopt een

BURGERS
E. N. R.

✻ Het voordeel blijkt spoedig. ✻